

Anti-emperyalizm bilinci bugün daha fazla önem kazanmaktadır Daha fazla bilinç daha fazla mücadele!

Türk hakim sınıfları içte koyu bir faşizm uygularken, dışta emperyalizme tam bir teslimiyet uygulamaktadır. İçte en küçük demokratik hak istemini kanla ve zulümle bastırmakta, işçi sınıfının yıllardır elde ettiği hak ve kazanımları bir bir elinden almaya çalışılmaktadır. Sosyal Güvenlik Yasası reformu ile sosyal güvenlik ortadan kaldırılmış, SSK'ların tasfiye edilmesi için düğmeye basılmış, emeklilik yaşı yükseltilecek mezarda emeklilik yasallaştırılmıştır.

Ülke emekçileri doğal afet kısılcacı altında, kendi yaralarını sarmaya çalışırken çetelere ve mafya üyelerine af yasası apar topar meclisten geçirilerek, gözlerden kaçırılırcasına af çıkarılmaya çalışılmış, cezaevlerinde devrimci tutsaklar üzerindeki baskılar yoğunlaştırılmaya ve bir provokasyon ortamı

oluşturularak F Tipi cezaevlerine zemin yaratılmaya çalışılmıştır. Kompradorların bu politikaları Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde uygulamaya konulmuş ve devrimci tutsaklar ölümüne bir direniş sergileyerek 10 can pahasına bu saldırıyı geri püskürtmüştür. Devlet Ulucanlar saldırısıyla katliamcı yüzünü bir kez daha orta yere sererken devrimci tutsaklar şahsında tüm toplumu teslim alma politikalarına yakın gelecekte hız vereceğinin işaretlerini de vermiştir. Kendi halkına karşı her türlü vahşeti ve katliamı uygulamakta da beis görmeyen faşist güçler, efendileri karşısında ise o kadar aşağılaşmaktadırlar.

18 Nisan Seçimleri sonucu oluşan hükümet tam bir işçi emekçi düşmanı ve emperyalistlere uşaklık hükümetidir. Emperyalizme verilen taahhütler bir bir yerine getirilmektedir. Uluslararası Tahkim Yasası

bunun en somut ifadesidir. Yıllardır özelleştirmecilerin önünde dikilen kimi hukuki engellerde bu yasayla tarihe gömülmüş ve ulusal hukuk, bir kenara itilerek emperyalist tekellerin kendi aralarında oluşturdukları Tahkim Komisyonları, anlaşmazlıklarda çözücü kurum niteliği-

ne kavuşturulmuştur. Böylece özelleştirmeciler ülkenin tüm kaynaklarını emperyalist efendilerine açıktan açığa peşkeş çekme kolaylığını elde etmişlerdir.

İşçi sınıfı ve emekçi halkımızın tüm değerlerini emperyalist efendilerine peşkeş çeken, uşaklıklarının karşılığını efendilerinin kendilerine attığı bir kaç kemik parçasını yalamakta

bulan Türk hakim sınıfları, günlerdir ülke gündeminin emperyalist dünyanın ağababası ABD Başkanı B.Clintonların Türkiye'ye yapacağı ziyarete göre belirlendi ve uşak medyanın da pohpohlanmasıyla ABD hayranlığı son kertesine ulaştırıldı.

Türkiye'de emperyalizme hayranlık geliştirilmeye çalışılırken ve işçi sınıfı ve emekçi halkımızın anti-emperyalizm bilinci bulandırılmaya çalışılırken, aynı emperyalist haydut başı ve dünya halklarının baş düşmanı ABD'nin başı Clinton Yunanistan'a belirlenen tarihte "ziyaret"ini gerçekleştirmedi. Çünkü Yunanistan'lı emekçiler halkların baş düşmanı, haydutların başını topraklarına sokmakta kararlı bir mücadele yürüttü. Atina sokakları yangın yerine çevrildi. Türk medyası "Türk gibi" tanımlamalarla bu haydut başını Türkiye halkına şirin göstermeye ellerindekikanı gizlemeye çalıştı.

İstanbul'da gerçekleştirilen AGİT zirvesi nedeniyle tüm emperyalist dünyanın hay-

İÇİNDEKİLER

Daha Fazla Bilinç, Daha Fazla Mücadele.....	1-2
Perspektif: Marjinalleşmenin Panzehiri Kitleleşme.....	3-4
Devletin Zindan Politikası devam ettikçe.....	5
Devlet Çetelere Sahip Çıksın, Bizler Devrimci Tutsakları sahipleniyoruz.....	6
İsmail Çınar ve Ali Yıldız'ın Cezaevi Sorunlarıyla ilgili görüşleri.....	7
DDSB'nin Etkinliklerine Dair	9
Haklılığımızın bilincinde olmalı kamuoyunun desteğini almalıyız.....	10
2000 Yılı'nın bütçesi.....	11
YDD Neo Liberalizm ve Sendikalar 2.....	12-13-14
Öğrenelim: Emperyalizm ve MAİ.....	15-16-17
Süreç ve Eylem Birlikleri.....	18-19
Depremle Uyandık, Depremle Uyarıldık.....	20-21
Medya ve İşlevi.....	22
Tuzla Deri İşçilerinden Direnişçilere destek ziyareti.....	23
İstanbul Emek Platformu oluşturuldu.....	24

duklarını bir araya getiren bu zirve, Türk hakim sınıfları tarafından tam bir şova dönüştürülmeye çalışıldı ve zirvenin Türkiye'ye "kazandırdıkları" büyük bir ihtişamla ve göz kamaştırıcı bir gösteriyle kamuoyuna sunuldu. Antlaşmalar imzalandı, hükümetler arası görüşmeler yapıldı, haydut başları hegemonya alanlarını ve bu alanlardaki çıkarlarını güvenceye alan belgelere imzalar koydular.

Emperyalist efendilerini memnun etmek için büyük bir çaba gösteren egemen sınıflar, sokakları trafiğe kapatarak, halkın öfkesinden de ne kadar korktuklarını aldıkları "güvenlik" önlemleriyle gösterdiler. Uşaklık gösterileri serbest bırakılırken, uşaklığa karşı çıkmak yasaklandı. Ülkenin emperyalist tekeller tarafından yağlanmamasına karşı gösterilen anti-emperyalist gösteriler karşısında olağanüstü önlemler alındı, gösterilere karşı şiddet uygulandı, hemen apar-topar gözaltılar ve yargılama süreci başlatıldı. Emperyalistlere uşaklık, halka düşmanlık bir kez daha gözler önüne serildi.

AGİT zirvesi ile birlikte şaşaalı bir hava yaratılarak ve Türkiye'nin zenginlikleri emperyalist haydutlara sunulurken, ülkenin yakın zamanda yaşadığı deprem sonucu halkımızın büyük bölümü açlık ve soğukla boğuşmaktaydı. İki ayrı dünya bir kez daha çıplak bir gözle görülür olmuştur. Bir yanda göçük altında kalan umutlarını arayan yoksul halkımız ve öte yanda milyonlarca dolar harcanarak ve iletişim araçları da devreye sokularak yaratılan şaşaalı törenler; emperyalist haydut başı, kucağına verilen bir çocuğun başını okşayarak çocuğun masumiyetini kullanarak ne kadar "masum" olduğunu göstermeye çalıştı. Kanlı ellerini bir çocuk masumiyeti ile gözlemeye çalıştı. Bizim çanak yalayıcı medya bu görüntüler eşliğinde ABD'nin ne kadar "in-

sancıl" ne kadar "insan hakları" taraftarı olduğunu kitlelerin bilincine kazımaya çalıştı. Oysa Yunan halkı ve işçileri bilincini yitirmemişti. Tarih bir kez daha hatırlandı ve ABD'nin Yunan İç Savaş'ında yaptıkları gözler önüne getirildi.

Kompradorlar, bu çanak yalayıcılıklarının ödülünü aldılar. ABD Başkanı B.Cilinton "Depremde zarar gören KOBİ'lerin onarılmasında kullanılmak üzere 1 milyar dolar kredi sözü verdi" işte uşakların kırk takla atarak 'kopardıkları' kredi ve ABD'nin IMF-Dünya Bankası'na vereceği direktiflerle Türkiye'nin borçlarını ve dolayısıyla borç faizlerini ödeme süresinin uzatılmasına yönelik taleplerine destek vermesi kompradorların istekleri yerine gelirken, halkımız için daha katmerli sömürü, daha fazla vergi, daha fazla enflasyon, daha fazla açlık, daha fazla işsizlik olan politikalarda devreye sokulacaktır.

IMF-Dünya Bankası yetkilileri aylardır Türkiye ekonomisini teşhis ve tedavi işlemiyle uğraşmaktadırlar. Borçlarını ödeyemez duruma düşen Türkiye ekonomisine ve Türk devletine hastalıktan kurtulma reçeteleri yazmaktadırlar. Bu reçeteleri dünya halkları pek yakından bilmektedir. Bu reçetelerin uygulandığı ülke halkları daha fazla yoksulluğa, daha fazla açlığa itilmişlerdir. IMF-Dünya Bankası reçeteleri emperyalist tekellerin sömürü ve talanına daha fazla alan açmaktadır. 24 Ocak kararları, 5 Nisan Kararları IMF-Dünya Bankası reçetelerinin halkımızı, işçi sınıfımızı daha fazla yoksulluğa, açlığa ve sefalet sürüklemiş ve kompradorlar daha fazla palazlanarak çıkmışlardır.

Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları tarafından her geçen gün daha fazla emperyalizmin kontrolüne sokulan Türkiye, emperyalistlere olan borçları arttıkça emperyalist

kontrol de o oranda artmaktadır. IMF-Dünya Bankası artık bu ülkede işçi maaşlarının ne olacağına, memurlara sağlanacak maaş artış oranlarının oranına, tarımsal desteğin sağlanıp sağlanmayacağına doğrudan karar veriyorlar. IMF emrediyor ve uşak hükümetler uyguluyor. Bu yıllardır Türkiye'nin iktisat politikalarına emperyalistlerin karar verdiğinin açık göstergesidir.

Türk hakim sınıfları AGİT zirvesi sonucu emperyalist efendilerinin açık desteğini tam olarak arkalarına almış durumdadırlar. Kürt ulusal hareketinin kendisini tasfiye sürecine sokması ve Türk hakim sınıflarının emrine girmesi sonucu sınıfsal harekete yönelik saldırılar daha çok artacaktır. Ekonomik krizi, işte halkı daha fazla sömürmekte ve bu sömürünün büyük bir bölümünü emperyalistlere olan borçlarının faizini kapatmakta kullanmakta ve yeni yeni borç olanakları yaratmak için emperyalist finans kuruluşlarından onay alması Türk hakim sınıflarının yakın gelecekte krizden çıkacakmış gibi bir imaj yaratmaya çalışmaktadır. Oysa bu pek olanaklı değildir. Çünkü IMF ile imzalanacak Stand-BY anlaşmasında memurlara %15-25 zam öngörülmekte ve yine işçi ücretlerinde artış oranlarında memura sağlanan artışı geçmeyeceğinin güvencesi verilmiştir. Bütçe bu rakamlara göre belirlenmiştir. Hazırlanan bütçe halktan aldığı emperyalist efendilere sunan borç bütçesidir. Halkı soyma bütçesidir.

Anti-emperyalizm ve anti-emperyalist mücadele bugün dünden daha fazla önem kazanmaktadır. Çünkü emperyalizm tüm yeryüzünü ahtapot gibi sarmış ve bu kolları vasıtasıyla halkların kanını, emeğini, sömürmektedir. Bunun için bir çok kurum oluşturmuştur. Askeri gücü NATO, Finansal gücü IMF-Dünya Bankası, siyasal gücü Birleşmiş Milletler ve

AGİT, Avrupa Birliği, G-7, G-20'ler gibi uluslararası emperyalist kurumlarla dünya halklarını tüm cephelerden kuşatmış durumdadır.

İşçi sınıfı işte kendi egemen sınıfları tarafından sömürülürken, dışta da emperyalist burjuvazi tarafından baskı ve tahakküm altında tutulmaktadır. Küreselleşme adı altındaki bu saldırılar sermayenin her dinden, her ulustan işçilere ayırım yapmadan katmerli bir sömürüye tabi tutmaktadır. Sermaye tüm sınırları ortadan kaldırmış, ancak işçi sınıfı ve emekçi halklar arasında şovenizmi körüklemekte ve bölgesel savaşlarla halklar birbirine kırdırılmaktadır. Balkanlarda, Kafkasya'da bu emperyalist politikalar uygulanmaktadır.

Bu emperyalist politikalara karşı kendimize örnek alacağımız tescilli ABD uşakları değil, Yunanistan'lı işçiler ve emekçiler almalıdır. Emperyalist haydut başları "kendi evinde" gibi davranmamalı, halkları çektirdikleri acıların karşılığında alkış değil, öfkeli sloganlar ve sıkı yumruklar olmalıdır. Türkiye'de ciddi bir anti-emperyalist kitlesel karşı koyuşun örgütlenmemesinin nedenlerinden biri de işçi sınıfının örgütleri sendikalara, bürokrat-sarı-asalakların çöreklenmiş olmasıdır.

İşçi sınıfı ve emekçi halkımız açısından bütün bunların bir tek sonucu vardır: o da emperyalizme karşı mücadeleyi geliştirmek, bu da ülke içinde emperyalizme uşaklık eden, ülke kaynaklarını emperyalizme peşkeş çeken, ülkeyi onlara pazarlayan, onlarla gösterişli otel odalarında kadeh tokuşturan, ülke halkının yüzlerce yıldır ezilmesine, sömürülmesine, değerlerinin talan edilmesine aracılık eden uşaklarına karşı mücadeleyi yükselterek ve onları tarihin çöplüğüne atmakla olur.

İşten atılmalara ve sefalet ücretine, örgütlenerek karşı duralım!

Perspektif

Marjinalleşmenin panzehiri kitleleşme

“Kitleleşmek”, “kitleleri kazanmak” kavramı, hem sömürü düzeninin sahipleri ve bunların çizdiği sınırlar içerisinde mücadele eden reformistler tarafından hem de mevcut düzeni değiştirme, sınıfsız-sınırsız bir dünya yaratma mücadelesi veren devrimciler tarafından savunulan bir kavram olarak karşımıza çıkıyor. Sömürüye karşı çıkanlar ve halka, insanlığa zulmeden bu düzeni değiştirme mücadelesi verenler için durum anlaşılırdır. Çünkü “Devrim kitlelerin eseri olacak” diyorsak, “gerçek kahramanlar yığınlarıdır” diyorsak, onlara güvenmek, onlara dayanmak, doğru çizgi temelinde harekete geçirmek sınıf mücadelesi açısından önemlidir. Halkımızın, tüm insanlığın kurtuluşu için, can bedeli yürüttüğümüz sınıf savaşımının zafere ulaşabilmesi için kitleleşmek bu işin olmazsa olmazıdır. Peki kitleleşmekten anlamamız gereken şey nedir? Herkese açık hale getirip Öncüyü şekilsiz bir biçime sokmak mıdır, yoksa her kesimden emekçi kitlelerin desteğine sahip olmak ve mücadeleye çekerek, kendi öncülüğümüzde savaşmak mıdır? Lenin bu durumu şöyle ifade etmektedir: “Çok küçük bir parti kitlelere liderlik etmek için yeterlidir. Belli zamanlarda büyük örgütlere gerek yoktur. Fakat kazanmak için kitlelerin sempatisine sahip olmak zorundayız. Mutlak bir çoğunluk her zaman esas değildir; fakat kazanmak ve iktidarı muhafaza edebilmek için sadece işçi sınıfının çoğunluğu değil, aynı zamanda emekçi ve sömürülen kırsal nüfusun ço-

ğunluğu da esastır” (Kitle İçinde Parti Çalışması). Bizler de can bedeli yürüttüğümüz sınıf savaşımını kazanmak için kitleleşmeyi önemseyeceğiz. Ve bunu da MLM biliminin öngördüğü belirli yol ve yöntemleri kullanarak geliştireceğiz.

Peki emperyalistler ve onların uşağı patron-ağalar için kitleleşme, kitleleri kazanma

sindirirken diğer taraftan da “onları kazanmak” gerekiyor. Bunun için de yazarın söylediği gibi “böl-parçala-yönet” politikası yerine “böl-parçala-örgütleye-yönet” politikasını uygulamak gerekiyor. Bunu da; her türlü yalan ve hileli yönetime başvurarak, her türlü araç ve yöntemi kullanarak kitlelerde bilinç bulanıklığı yaratarak, kitlelerin düzene yönelik tepkisini, güvensizliğini ortadan kaldırmak için kendi denetimlerinde olan kurum ve kuruluşlarda kitleleri örgütleyerek yapıyorlar. Böylece kitleleri bilinçlendiren, gerçekleri ve doğruları anlatarak kendilerini teşhir eden devrimcilerle kitleler arasındaki bağı kopararak, öncüyü yalnızlaştırıp, marjinalleş-

da ambargosu uyguluyor ve orada yaşayan insanları topraklarından zorla göç ettiriyor. Bunun için sınıf sendikacılığı anlayışıyla hareket eden sendikacıları tutukluyor, katlediyor. “ESK” (Ekonomik ve Sosyal Konsey) ve MGK sendikacılığını dayatıyor. Bunun için “toplumsal barış”, “sınıflar arası uzlaşma”, “demokrasi”, “insan hakları” vb. söylemleri her zamankinden daha çok işliyor.

Kitleleri kazanmanın sınıf savaşımını kazanmada ne denli belirleyici rol oynadığını ve egemenlerin de bunun bilincinde olarak, politikalarına yön verdiğini ve ideolojik saldırılarını arttırdığını görüyoruz, yaşıyoruz.

Peki biz devrimci-demokrat güçler, MLM bilimi ışığında yürüyenler, düşmanın bu yönelimini, saldırılarını ne kadar anladık, kavradık? Ve bu çok boyutlu saldırılardan, önce kendimizi, sonra kitleleri korumak için neler ürettik? Ya da ürettiklerimizi ne kadar pratiğe geçirdik? Bu noktada kendimizi sorgulamalı ve yoğunlaşarak yeni araç ve yöntemler üretmeli, eski yöntemlerimizi geliştirerek kitlelere yönelmeliyiz. Yaşanan daralmanın, marjinalleşmenin panzehiri kitlelere yönelmek ve kendimizi kitleler içinde sürekli varedilebilmektir.

Eğer, “devrim kitlelerin eseri olacak” diyorsak, bu şiarı bilince çıkarmalı, çalışma tarzımıza ve pratiğimize bu bilinç yön vermelidir. Ve İbrahim Kaypakkaya'nın yıllar önce ifade ettiği devrimci çalışmanın, kitleler içinde öncü çalışmasının ancak “kitlelerden kitlelere” kuralına dayanması gerektiği unutulmamalıdır. Yani kitlelerden, yığınlardan aldığımız dağınık, sınıfsız düşünceleri, MLM bilimi süzgecinden geçirip, sistemleştirerek yeniden kitlelere götüreceğiz. Bu düşüncelerin doğruluğunu, yanlışlığını pratiğimizde sınavacağız. Onları dinlemek, çelişkilerini çözmek, psikolojilerini, düşüncelerini,

niye bu denli önemli? Bu soruya doğru yanıt verebilmek için düzen sahiplerinin amaçlarını, yönelimlerini ve politikalarını incelemek, anlamak gerekir.

Emperyalistler ve onların uşağı patron-ağalar, yıllardır sürdürülen sınıf mücadeleleri sonucu kazandıkları deneyimlerle şunu daha iyi gördüler ve anladılar: Sömürü düzenlerini devam ettirebilmek için bir taraftan şiddet yoluyla kitleleri

tirip sınıf mücadelesine, devrim mücadelesine büyük bir darbe indirmek istiyorlar.

İşte burjuvazi bunun için, YDD (Yeni Dünya Düzeni) politikalarının en önemli ayağını oluşturan ideolojik-psikolojik savaş en üst boyutta sürdürüyor. Bunun için Ulucanlar Cezaevi'nde devrimci tutsakları katlediyor, Adana'da devrimcileri ve bir temizlik işçisini infaz ediyor. Köyleri yakıyor, gi-

Ulucanlar'da katliam yapan devlet, devrimci tutsakları asla teslim alamayacak!

duygularını, yönelimini anlamak için onların yanında olacağız. Böylece kitlelerin gündemini yakalayıp, Öncünün gündemiyle birleştireceğiz. Kitlelerin somut talepleriyle, öncünün siyasal taleplerini birleştirerek, kitleleri harekete geçireceğiz, savaşaacağız, savaştıracacağız. Ancak bunu yaparken bizi reformistlerden, ekonomistlerden ayıran kitle çizgimize uygun davranarak, kitle kuyrukçuluğuna düşmeyeceğiz. Öncelikle gidilmesi gereken kitlelerin ileri olanları olduğunu unutmayaacağız. İleri kitleyle bütünleşerek, arada kalanları da ilerleteceğiz.

Öncünün ilkeleri üzerinde ayağa doğrulma sürecini de kitlelerden kopuk, sadece içimize dönük bir süreç olarak değil, aksine kitlelerin içinde olma, onları mücadeleye çekme, örgütlenme, savaştırma olarak algılayacağız. İK, bu konuda "Geniş yığınların siyasetin bizzat tespiti ve pratik icrasında aktif rol oynaması, seyirci ve mekanik uygulayıcı konumundan kurtulması, özgür ve cesur, eleştiren bir ruhla donanması, Öncüye karşı eleştirel ve denetleyici bir çizgide yürümesi sınıf mücadelesinin güçlenmesi, zaaflarından arınması açısından vazgeçilmez bir şarttır. Bu aynı zamanda bürokratizme karşı panzehirdir" der.

Gerek düşmanın çok boyutlu saldırılarına karşı koymak, gerekse Öncünün ilkeleri üzerinde ayağa doğrulma sürecine göre şekillenmek kitleleri kucaklamayı, onlarla bütünleşmeyi, onlara bilinç taşımanın araçlarını, mekanizmalarını yaratmayı, bu konuda yoğunlaşarak, özgül politikalar üretmeyi, önce savaşmayı, sonra savaştırmayı, önce kararlı, inançlı yürümeyi, sonra yürütmeyi gerekli kılmaktadır.

Bu yoğun saldırıların her alanda aynı sonucu, daralmayı ve marjinalleşmeyi doğurduğu ortadadır. O halde; biz DDSB'li emekçiler de kendi alanımızda bu sonucu değiştirmeye mücadelesini geliştirmeliyiz. Bu noktada avantajlı oldu-

ğumuzu görmeliyiz. Niye avantajlı? Çünkü bizler sendikalardayız, işyerlerindeyiz, fabrikalarda, kitle eylemlerindeyiz, kongrelerde, temsilcilik toplantılarında. Kısaca, kitlelerin yoğun olarak bulunduğu her yerdeyiz. Onlarla yürüyor, onlarla kolkola mücadele ediyoruz.

Ancak buralarda bulunurken birey olarak değil, bir anlayışı DDSB (Devrimci Demokratik Sendikal Birlik) anlayışını temsil eden bulunduğumuzu ve kitlelerin içinde anlayışımızı ifade etmenin ve anlayışımızı kitlelere taşımanın araçlarını oluşturmamız gerektiğini unutmamalıyız. Bunun için de bulunduğumuz her yerde, her durumda kendimizi ifade etmeli, DDSB etrafında kitleleri toparlamalı, mücadeleye sevk etmeli ve bu anlayışı temsilen kitlelerin içinde, yanında olmalı, öncülük etmeliyiz.

Öncelikli olarak potansiyelimizin olduğu işkollarındaki DDSB temsilcileri, ileri dediğimiz, devrimci-demokrat, düzene muhalif unsurları tespit etmelidir. Bu unsurlarla gerekirse birebir, düzenli görüşmelerle, ilişkileri geliştirmeli, yayınlarımızı düzenli olarak götürerek, onlarla belli gündemleri okumalı ve tartışmalıdır. Bu unsurların da katkılarıyla geniş DDSB toplantılarını örgütlemelidir. Bu toplantılar sürekli, belli aralıklarla ve gerek o işkoldaki sorunları, gerekse de genel olarak sınıfa yönelik saldırıları içeren gündemleri ve pratik olarak yapmamız gerekenleri içermelidir. İşkollarında planlı, programlı, disiplinli ve sınıfı kucaklayacak gündemlerde yapılacak olan DDSB toplantılarıyla yakalanan canlılık bölgesel ya da il genelinde toplantılara taşınmalıdır. Bu toplantıların kitleleri ileri taşıyacak, mücadeleye, pratik eylemliliklere taşıyacak, sınıfın en üst örgütlülüğü olan Öncüyle birleştirecek önemli bir araç olduğu unutulmamalı ve buna hizmet edecek biçimde şekillendirilmelidir.

Toplantılar dışında işkolla-

rında yaşanan sorunlara, sınıfa yönelik genel saldırılara ya da ülke genelinde yaşanan emekçi halktan her kesime (öğrenciye, köylüye, emekliye vb.) yönelik saldırılara ve hak gasplarına karşı DDSB'li emekçiler mutlaka müdahale etmeli, kitleler içinde ajitasyon-propaganda çalışması yaparak onları uyanık tutmalı, konuyla ilgili hazırlanacağı bildiri, afiş vb. geniş kitlelere dağıtılmalıdır. Böylece kitleleri mücadeleye sevk etmenin zemini hazırlanmış olacaktır.

Egemenlerin çok yönlü saldırılarının had safhada yaşandığı bu dönemde, sınıf dayanışması en üst boyutta sürdürülmelidir. Bunun için de grevde olan, direnişte olan işyerleri DDSB olarak mutlaka ziyaret edilmeli, destek amaçlı pratik eylemlilikler küçük de olsa örgütlenmelidir. Yönetimlerde bulunduğumuz sendikalar bu yönlü harekete geçirilmelidir. Reformist-uzlaşmacı sendikaların organize ettiği eylemlilikleri küçümsememeli, en geniş DDSB kitleleriyle eylemliliklere katılmalıdır. Buralarda, kendimizi ifade eden pankartlarla, sloganlarla, bildiri vb. basın-yayın araçlarıyla yerimizi almalyız. Ayrıca reformist-uzlaşmacı sendikal anlayışlar en geniş biçimde teşhir edilmelidir. Şunu biliyoruz ki; kitlelerle birleşmemizde, kitleleri yarıltmada, umutsuzluğa, çaresizliğe itmede en büyük rolü oynayan bu anlayışı yerlebir etmeden, koltuklarından indirmeden, sınıf sendikacılığı anlayışını kitlelerde nüfuz ettirmek zordur. Bunun için de, bu anlayışı sadece eylemlerde değil, her yerde, her zaman teşhir etmeli ve mücadelemizi sürdürmeliyiz.

Bütün bunları yaparken DDSB anlayışı önderliğinde olan sendikalara önemli görevler düşmektedir. Buralarda yaşanan bir hareketlilik, hak gasplarına yönelik yapılan kararlı direnişler, egemenlerin emekçi halka yönelik yaptığı saldırılara karşı üretimden gelen gücü kullanarak verilen en

güzel cevaplar işçi sınıfına örnek olacaktır. Hem genel olarak işçi sınıfının, hem de sınıf sendikacılığı anlayışında hareket eden sendikaların harekete geçirilmesine zemin hazırlayacaktır.

Evet, biz DDSB'li emekçiler olarak, egemenlerin ideolojik saldırılarını da hesaba katarak kitleleşme olgusuna önem vermeliyiz. Yapacağımızın yanında, ne yapmalıyız da kendimize sorarak yeni araç ve yöntemleri de yaratmalıyız, geliştirmeliyiz. Elbette bütün bunları yaparken esas olanı geliştirici ve güçlendirici temelde ele almalıyız.

"İllegal parti örgütünü güçlendirmek, bütün çalışma alanlarında Parti hücreleri meydana getirmek, hepsinden önce, her endüstriyel teşebbüste sayıları az da olsa, işçilerden meydana gelen, tamamen Parti'ye bağlı komiteler kurmak, liderlik fonksiyonlarını sosyal-demokratik hareketin bizzat işçiler arasından çıkan liderlerinin ellerinde toplamak, işte bugünün görevi budur. Söylemeye gerek yok, bu hücre ve komitelerin görevleri, yarı-legal ve legal örgütlerden yararlanmak, kitlelerle yakın ilişkiyi muhafaza etmek ve eylemi sosyal-demokrasinin, kitlelerin bütün ihtiyaçlarına cevap verebileceği bir yolda yönetmek, olmak zorundadır. Her Parti hücresi ve işçi komitesi, kitleler içinde ajitasyon-propaganda ve pratik örgütlenme çalışmasına bir temel olmak zorundadır, yani, kitleler nereye giderse oraya gitmeli ve her adımda kitlelerin bilincini sosyalizm yönüne itmeye, her spesifik meseleyi proletaryanın genel görevlerine bağlamaya, her örgütlenme eylemini bir sınıf pekiştirmesine dönüştürmeye, enerji ve ideolojik etki vasıtasıyla bütün legal proletarya örgütlerindeki lider rolünü kazanmaya çalışmak zorundadır" Lenin (Kitle İçinde Parti Çalışması).

İşten atılmalara ve sefalet ücretine, örgütlenerek karşı duralım!

Devletin zindan politikası devam ettikçe; devrimci tutsaklar da destan yazmayı sürdürecektir

Güneş adeta yeni destanların yaratılacağını müjdelere gibi kıpkızıl doğuyordu Ankara'nın üstüne. Gökyüzü suskunlaşmış adeta birşeylerin olmasını bekliyordu. Destanı görmekse yıldızlara düşmüştü bu kez. Destan yıldızların altında karanlıkları yırtarcasına kazınıyordu tarih sayfalarına, yine kanla ve can bedeliyle. On kızıl karanfilimiz daha hunharca bir katliam sonucunu aramızdan ayrılıyordu. Gökyüzünde yıldızlaşarak, arkasında çatlamaya hazır milyonlarca tohum bırakarak ölümün üstüne yürürken bir an bile tereddüt etmediler. Ya haklarını sonuna kadar direnerek kazanacaklar yada kol kola girip bir destan yazacaklardı Ulucanlar da. Kızıl karanfillerimiz kendilerine dayatılan teslimiyeti kabul etmiyorlardı. Devrimci duruşlarının kendilerine biçtiği "sonuna kadar diren" çizgisiyle düşmana boyun eğmiyor, dört duvar arasında düşmana diz çöktürüyorlardı. Çıplak bedenleri ve devrim olan inançlarıyla düşman bu direniş karşısında o kadar küçülmüş, acizleşmiş ve azgınlaşmıştı ki ölü bedenlerinden bile korkuyor ve çıplak bedenleri işkenceden geçiriyordu. Cenazeler sahiplerine teslim edilmiyor, bir an önce toprağa verilmek isteniyordu. Faşist devlet böylece yaptığı katliamı gizleyebileceğini düşünüyordu.

Bunun ve bundan önceki bütün katliamların sebebi devletin devrimci inisiyatifi ele alma çabası ve hücre tipi cezaevlerini yaşama geçirme amacını taşıyordu. Bunun için planlar kuruyluyor ve katliamlar yapılıyor. Her zamanki gibi sonrasında ise traji-komik ve devletin ne kadar acizleştiğini gösteren sebepler öne sürülüyordu. Bu seferki sebepler ise, "sayım alamıyoruz", "koşu işgali" ve "içerde tünel var" iddialarıydı. "Sayım alamıyoruz" adeta katliamı haber veren bir gelişme idi çünkü devlet

2 ay önce-

den beri kendiliğinden sayım almıyor ve "sayım alamıyoruz" diye gerginlik yaratıyor ve katliama zemin hazırlıyordu. Sayım, sadece katliamdan 2 gün önceden devrimci tutsaklarca verilmemeye başlanmıştı. Koşu işgali bahanesi ise devrimci tutsakların mecbur bırakıldıkları için yaptıkları en meşru haklarıdır. Devrimci tutsaklar 40 kişilik koşu odalarında 120 kişi kalıyor, bir yatakta üç kişi yatıyordu. Bu yüzden nöbetleşe yatılıyordu. Devrimci tutaklar tarafından çözüm üretilmesi isteniyor ve sayısız başvuru yapılıyordu. Fakat boş koşu odaları olduğu halde bütün bunlar görmezden geliniyor ve katliam planı yavaş yavaş yürürlüğe konuluyordu.

Tünel iddiası ve ortaya çıkarılan tünel ise faşist devletin ne kadar acizleştiğini gösteriyordu çünkü ortada tünel yoktu. Sözde ortaya çıkarılan tünel ise ne gariptir ki avludan koşu odalarına doğru kazılmış bir şekilde bulunuyordu. 24 saat gözetim altında tutulan avludan bu büyüklükte bir tünel kazılıyor ve dev-

let ne gariptir bunu fark etmiyordu. Böylece bir yalanın kapatılması için yeni yalanlar ortaya atılıyordu.

Katliam sonrası ise faşist devlet, boyalı basınına devreye sokuyordu Sözde çatışma var diye içerden çıkardığı tüfekleri! kleşleri! sergiliyordu. Kana susamış ağzı salyalı medya ise bunları halka bu şekilde yutturmaya çalışıyordu. Oysa gösterilen silahlar, el bombaları, kleşler; tiyatro için devrimci tutsaklar tarafından yapılan maketlerdi. Nasıl oluyordu da bu kadar silah ve teçhizat devrimci tutsaklardaydı da askere hiç birşey olmuyordu. Ortada bir çatışma yoktu. Faşist devlet ise ısrarla çatışma olduğunu söylüyordu.

Otopsi raporları ise kimin silah kullandığını, kimin çıplak bedenle savaştığını ve bir çatışma mı yoksa katliam mı olduğunu ortaya koyuyordu.

Katliama cevap fazla gecikmeden geliyordu. Ulucanlar'da yakılan türküye diğer cezaevlerindeki devrimci tutsaklar da bir türkü yakıp yolluyorlardı yolda sıcaklığında. Direniş, isyan türküleriyle karşılanıyordu dört duvar arasında. Ulucanlar cezaevinin yalnız olmadığını ve devrimci tutsakların teslim alınamayacağı haykırılıyordu. Cezaevleri halaya tutuşmuştu dört bir yanda. Bu kez tohumu toprağa Ulucanlar serpmişti on kızıl karanfile. Bundan sonra da düşmanın, kişiliksizleştirme ve hücre tipi cezaevi politikası gündemde kaldıkça devrimci tutsaklar da destan yazmayı sürdürecektir.

Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!

Teslimiyete hayır, yaşasın Ulucanlar direnişimiz!

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

BASINA VE KAMUOYUNA

"Önce geldiler, komünistleri alıp götürdüler. Ben sesimi çıkarmadım. Beni ilgilendirmiyordu. Sonra, Yahudileri aldılar toplama kamplarına, işkenceye götürdüler. Ben yine sesimi çıkarmadım. Çünkü bana göre birşey yoktu. Sonra sosyal demokratları vurmaya, hapse atmaya, toplama kamplarına götürmeye başladılar. Ben yine sesimi çıkarmadım. Çünkü bana dokunan yoktu. Birgün kapım çalındı. Beni alıp götürdüler işkenceye. Hiç kimse ses çıkarmadı, çünkü ses çıkaracak kimse kalmamıştı."

Tek suçları sömürsüz, sınıfsız, sınırsız bir dünya istemek olan halklarımızın yiğit devrimci evlatları, faşist diktatörlükçe katledildiler.

En son 17 Ağustos depremi gecesi devrimci tutsakları enkaz altında bırakmak isteyen egemenler, bunda amaçlarına ulaşamayınca, 26 Eylül gecesi örneklerine

az rastlanır bir vahşeti sahneye koyarak faşist düzenin kanlı sayfalarından birini daha açtılar.

Cezaevlerini çeteler için sırça köşke çevirenler, devrimci tutsakların hücre tipi uygulamasına ve haksız sevklerle karşı gösterdikleri en insani tepkileri Karayılan'ın ABD gezisi ile eşzamanlı onları katlederek bastırmaya çalışıyorlar. Ama şu çok iyi bilinmelidir ki; bizleri öldürerek bir sonuca ulaşamayacaklar. Çünkü biz öldükçe çoğalanlarız.

Kendisine insanlık adına misyon yükleyen herkesi bu vahşete karşı sessiz kalmamaya davet ediyor, onurumuz olan devrimci tutsaklara yapılan vahşeti kınıyoruz.

Susma, çünkü sıra sende!

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Yaşasın devrimci dayanışma!

Birlik-mücadele-zafer!

Devrimci Demokratik

Sendikal Birlik

DDSB

Ulucanlar'da katliam yapan devlet, devrimci tutsakları asla teslim alamayacak!

Devleti yönetenler katliam ve çete sanıklarına sahip çıksınlar, Bizler de devrimci tutsaklara sahip çıkmaya devam edeceğiz

Ben cezaevinde oğlu tutsak olan bir babayım. Aynı zamanda kamu çalışanlarının örgütlü olduğu bir sendikamızın şube yöneticisiyim.

Ülkemizde cezaevlerinde çok uzun zamandan beri sağlıklı ve güvenli olma konusunda hiç bir iyileşme olmadığı gibi sürekli olarak her geçen gün koşullar kötüleşiyor. Cezaevlerinde koşulların ağırlığını daha önceleri de bu ülkede yaşayan bir insan olarak dışardan gözlemlediğim kadarıyla biliyordum.

1996 Nisan'ında oğlumun gözaltına alınıp daha sonra tutuklanıp Eskişehir tabutluğuna gönderilmesi ile cezaevlerini daha yakından tanıma imkanım oldu. Ben ve eşim Eskişehir cezaevine her gidişimizde binbir zorlukla karşılaşarak, zaman zaman hakaretlere uğrayarak ziyaretlerimizi yapabiliyorduk. 96 Ölüm Orucundan sonra oğlum Ümraniye Cezaevine geldi. Ümraniye'ye ziyarete gitmeye başladık. Bizler burada da çeşitli zorluk ve hakaretlerle karşılaşırız. Aramalarda ayakkabımız dahi aranıyor. Yiyecek içecekler birbirine karıştırılıyor, en ayrıntısına kadar arama ve kontrol yapılıyor. Bu durumda ziyaretçilerin içerdeki insanlara ihtiyaçları olan elbise ve yiyecek dışarda birşey götürmeleri imkansız.

Oğlumun duruşmaları devam ettiği için de duruşmalarına katılıyorum, mahkemeye her getirilişinde cezaevi aracına bindirilirken de indirilirken de jandarmalar tarafından dövüldüklerini bizler gözlerimizle görüyoruz. Böylesi acımasızca saldırılar sürekli devam ediyor. Biz aileler bu saldırı ve kötü koşulları gördükçe tedirginliklerimiz artıyor. Devlet çocuklarımızı yakınlarımızı cezaevlerine doldurmuş. Bu insanların yığınlarla içerde sorunları var. İçeride hastalananların hastanelere gerekli olan sevkleri zamanında yapılmıyor.

Duruşmaya gidiş ve gelişlerinde dövülüyorlar. İçerde yatak ve birçok sorunları çözülüyor. Tüm bu sorunlar ortadayken içerde dört duvar arasına konulan insanlar bir gecede Ulucanlar'da saldırıya uğruyor, onarcası ölüyor, onarcası yaralanıyor. Yaralıların halen gerekli tedavisi yapılmıyor, yaralı durumdayken başka cezaevlerine gönderiliyorlar. Biz aileler şunu iyi biliyoruz ki Ulucanlar baskınından sonra gelişen cezaevleri olayları cezaevindeki siyasi tutsaklar kendilerine de bu tür baskın ve ölümlerin yapılabileceği için insanlar kendini korumak durumunda kaldılar, direnişe geçtiler. Biz aileler içerdeki tutsaklara sahip çıkacağız, çıkmaya da devam edeceğiz. Devletin koruması altındaki insanlara devletin güçleri tarafından baskınlar, ölümler uygulanıyor. Siyasi tutsaklar bizim onurumuzdur.

Bugünlerde af tartışması var. Devleti yönetenler katliam sanıklarına, çete artıklarına sahip çıkıyor, onlara af çıkarma telaşında. Biz siyasi tutsak yakınları devletin neden siyasi tutsaklara acımasız davrandığını daha iyi anlıyoruz. Devleti yönetenler katliam sanıkları ve çetelere sahip çıkmaya devam etsin, biz aileler ve emekçiler de siyasi tutsakları sahipleneceğiz.

Ülkemizde yaşanan cezaevleri sorunları ile ilgili demokratik kitle örgütlerinin tavrına gelince: Bu sorunlar çok önemli sorun olmasına rağmen, kitle örgütlerinin çok da duyarlı olmadıkları görülmektedir. Bunun en son Ulucanlar'da öldürülen ve yaralanan tutsakların sahiplenmesi veya sorunun bir daha ölümlerle sonuçlanmaması için, derli toplu sendika ve meslek örgütlerinden; doğru, önemli tartışmaların aynı zamanda cezaevleri sorunlarının çözümü için bir girişimin olmadığını gö-

rüyoruz.

Ülkemizde sadece cezaevi sorunları değil; ev baskınları, sokak infazları, emniyette gözaltı ölümleri de devam etmektedir.

Bu yaşanan tüm olumsuzluklara sadece bir kaç kuruluş ses çıkarıyor. İsimce adlandırsak; sorunu yaşayanların aile yakınları ile İnsan Hakları Derneği ve baroya bağlı hukukçular özellikle işçi ve kamu sendikaları yeterince duyarlı değiller. Ülkemizde sermaye sınıfı tüm organlarını kendi çıkarlarına doğru şekillendirdiği halde bununla da yetinmeyip çete ve katliam sanıklarına af çıkarmaya çalışırken hatta hiçbir tepkiden çekinmeden katliam sanıklarının ismini vererek af kapsamına alınmasını savunuyorlar.

Ne yazık ki hala sendikalar bu ülkede nasıl bir işleve sahip olduklarını ya bilmiyorlar yada sermaye sisteminin etkisindedir. Bana sorarsanız her iki söylem de doğru olabilir. Sendikaların bu ülkede insanların tutsak bile olsa sağlıklı ve güvenli olmasına sahip çıkması gerektiğini düşünüyorum.

Sendikaların ev ve sokak infazlarına karşı çıkmaları, tepki göstermeleri gerekiyor. Bu tepki ve olgunluğu göstermek sendikaların en demokratik hakkıdır.

Sendikalar demokratik kitle örgütlerinin içinde sınıfın en geniş yığınlarını örgütleyen kurumlardır. Siyasal tutukluların varolan sorunlarına sahip çıkması, onlar gibi düşünmesini de gerektiriyor. **Bu sendikaların demokratik kitle örgütü olma özelliğinden gelen görevlerinden biridir. Sendikalar ülkemizde her türlü olaya ve tehlikeye karşı örgütlü gücüyle tepkisini ortaya koymak zorunda.**

Bu cezaevleri sorunları ve sorunların aşılması için sendikalarda çok cılız tartışmalar gözlemleniyor. Sendikalar emniyette; gözaltında yaşamını yitiren Süleyman Yeter'e de üye ve yönetici olmasına rağmen yeterince sahip çıkmadılar.

Biz çok iyi biliyoruz ki; ülkemizde sorunlar var, olmaya da devam edecek, onun için daha çok ölüm ve hak gaspları olmadan sorunları bir bütünlük içerisinde sahiplenelim. Sonuç olarak devlet bu adaletsiz düzene karşı sesini yükselten insanları düşüncelerinden ve siyasal kimliklerinden arındırmak için, cezaevlerinde hücre sistemini uygulamak için yoğun çaba içerisindedir. Bizler düşünceleri ne olursa olsun insanların kimlikleştirilmelerine karşı çıkmak zorundayız.

İşten atılmalara ve sefalet ücretine, örgütlenerek karşı duralım!

Katliamın arkasındaki gerçek; gelişmekte olan halk muhalefetine gözdağı vermektir

DDSB- Sayın İsmail Çınar; Devrimci Demokratik Sendikalar Birlik adına merhaba.

Ülkemizde yükselen sınıf mücadelesi ve buna paralel olarak devletin devrimci tut-saklara yönelik saldırıları sizce neyi hedefliyor?

Tüm Haber-Sen Genel Merkez Başkanı İsmail Çınar- Egemenler sömürülerini sürekli kılabilmek için, emekçi halkın bilinçlenmesini ve örgütlenmesini mutlak engellemeyi amaçlar. Bunun en kolay yolu emekçi halkı bölmek ile mümkündür. Halkın parçalanarak birbirlerine karşı zıt kutuplar oluşturmaları için her türlü oyunu oynayan, o uğurda çok büyük kaynaklar harcayan egemenler; çalışanlara yeterli ücret vermektan kaçınırlar. Bu yöntem ile emek kesimini bölüp yönetmeyi ve acımasızca sömürmeyi amaç edinmişlerdir. Ve bu uğurda her türlü savaşı göze alırlar.

Çünkü, bu bir iktidar savaşıdır, **ya halkın egemenliği** yada sermayenin egemenliği söz ko-

nusudur. Bu bakımdan halkı adeta kendilerine düşman görürler ve onların aydınlanmasına, bilinçlenmesine ve örgütlenmesine katkı sunanları da baş düşman ilan ederler. İşte devrimcilerin hedef seçilmesinin ana nedeni budur. Bu politika yalnız bir ülkeye uygulanan politika değildir, dünya genelinde uygulanır.

Devrimcilerin sindirilmesi, yok edilmesi, özünde, gelişmekte olan halk muhalefetine verilen bir gözdağıdır.

"Bak ben istediğim zaman bir kılıf bularak öldürürüm, sizin de sonunuz bu olur" mesajı ile emek eksenli muhalif güçlere korku salmayı amaçlamaktadır. Emperyalizm, düşman gördüğü halk muhalif güçlerini her açıdan zayıf düşürmeye ve her açıdan kuşatmaya çalışır. Bir taraftan halkı kendi içinde birbirine düşürürken diğer yandan da ülke halklarını birbirine düşman ilan ederler. Bu meyanda da adeta devletlerin de birbirine düşman olduğu imajı yaratılır ki, her türlü bağ yada ilişkinin yolları ke-

silsin.

Dolayısı ile bu kendi aralarında bir işbirliğidir. Çünkü bu yöntemlerle daha kolay bir şekilde iktidarlarını sürdürebileceklerdir.

DDSB- Başta işçi sınıfı olmak üzere özelde kamu çalışanları olarak bu katliam karşısında duruşunuz ve buna yönelik düşünceleriniz nelerdir?

İsmail Çınar- Devrimcilerin katledilmesi karşısında ne geniş halk kesimlerinin ne de DKÖ'lerin ciddi sahiplenmesi olmamıştır. Tüm dünyanın gözleri önünde yapılan bu katliam, kamuoyuna yeterince sergilenemedi. En büyük eksiklik olarak bu durumu görüyorum. Aynı egemenler elerinde bulundukları medya aracılığı ile kamuoyunu yanlış bilgilendirmiş muhtemel tepkilerin önünü kesmiştir.

Ancak ülkemizde çok önemli bulduğum bir başka zaaf yaşadığı kanaatini taşımaktayım ki o da şudur; Emek örgütleri ve halk ile o halk uğruna can bedeli ödeyen devrimciler arasında muazzam bir kopukluk var. Tabi ki

bunun nedenleri bir tartışma konusudur, ayrıca da her çevreye göre apayrı nedenleri vardır. Emekçiler ve onların örgütlerine, bence düşen en önemli görev, devrimciler ile emek örgütlerinin aynı istekleri için yani halkın mutluluğunu istediklerini ortaya koyabilmelidir. Ancak bunun sağlanabilmesinde asıl yardımcı olan ise emek örgütlerinden kopuk durumda bulunan devrimcilerdir.

Bunun en önemli uygulanma alanı sendikaların yada diğer kit-le örgütlerinin eylemlerinde tamamen sorunun ve eylemin öznesi olan kurumun hukukuna uymakla bu iletişim kurulacaktır.

Bu vesile ile çalışanların, halkın ve onun öncülerinin omuz omuza mücadelesi ortaya çıkacaktır ki o noktada katliamlarda oynanan oyunlar daha kolay teşhir edilecektir.

DDSB- Sayın Başkan bize düşüncelerinizi açtığınız için teşekkür ederiz. Çalışmalarınızda başarılar dileriz.

Düşünce ve özgürlük tutsaklarının cezaevi gerçeği

Ülkemizin gerçeğine bakıldığında, cezaevlerinin çokluğu ve tutsakların sayısal fazlalığı dikkati çekmektedir. Bunun nedenlerine bakıldığında, birçok sebep sıralayabiliriz. **Birinci sebep;** demokratik bir yönetim biçimine sahip olmadığımız. **İkinci sebep;** demokratik bir anayasaya sahip olmadığımız. **Üçüncü sebep;** sosyal hukuk devletinin varlığının olmadığı ortaya çıkmaktadır. **Dördüncü sebep;** milli gelirden üreten kesimlerin pay alamadığı gerçeğidir. Bütün bu nedenlere bakıldığında eşitsizliği görmekteyiz. Halkımızı yönetenlerin politikaları iflas etmiştir. Türkiye'nin 70 yıllık tarihi sürecinde geldiği nokta bir borç batağına saplandığıdır. Büyük para babalarının, IMF'nin çok uluslu şirketlerinin ve onların efendileri emperyalist ülkelere olan borçlarından ülke ekonomisi tıkanmıştır. Halkımızı iligine kadar sömüren iktidar sahipleri batık bankerler, batık bankalar ve milyonlarca çalışanını sefalet yaşamına mahkum etmişlerdir. Bütün bu şartlardan kaynaklanan bir muhalefet mücadelesi başlamıştır. Devlet halkımızı yönete-

mez duruma gelmiştir. Yönetilenler ise yönetenlere karşı hoşnutsuz bir durumdadır. Tam da bu şartlardan kaynaklanan nedenlerden dolayı düşünce ve özgürlük tutsakları halkımızın iktidar çıkarlarını korumak için mücadele etmektedirler. Yani halkımızın ezilmesini, sömürülmesini istemeyenler devletin yalarına karşı mücadele edip halkımızın yaşamsal değerlerini korumak isterken, devleti yönetenler tarafından zindanlara doldurulup yargısız infazlarda ya da gözaltında kaybedilip yokediliyorlar.

Düşünce ve özgürlük mahkumlarına saldıran devlet, ne yazık ki çetelere ve mafya örgütlerine cezaevlerinde saltanat koşulları yaratmaktadır. Bu çeteleri ve yandaşlarını konforlu bir şekilde beslemektedir. Ülkemizin gerçeği ortadadır. Devlet, Susurluk'ta kendini ele veren çeteler aracılığıyla ülkeyi yönetiyor. Devlet bu çetelerle olan ilişkilerinden dolayı hesap vermediği veya hesabı sorulmadığı müddetçe devleti yönetenler halkımızı sömürmeye, ezmeye ya da cezaevlerinde tutuklu bulunan düşünce ve özgürlük tutsaklarına saldırmaya

devam edecektir.

26 Eylül 1999 tarihinde halkımızın gözleri önünde, devleti yönetenler, yine cezaevlerine saldırmıştır. Ulucanlar Cezaevi'nde 10 tane yiğit insanı öldürüp 28 kişiyi de işkence yapıp yaralamışlardır. Peşinden de komuoyuna boyalı baskından yayınlar, peşpeşe "Cezaevlerinde siyasi tutuklular tünel kazmış, firar ediyorlar ve de isyan ettiler" deyip devletin "güvenlik" güçleri de müdahale etti gibi haberler yayınladılar.

Oysa halkımız bilmektedir ki, bu basın, tekelleşmiş büyük patronların emrinde ve onların hizmetinde uşak yayınlar yapıyorlar. Devleti yönetenler, bir gün önce tünel kazılmış deyip iki gün sonra tünel kazımına rastlanmadığı katliamdan sonra görülmüştür. Halkımız tarafından şu çok iyi bilinmektedir; her seferinde hukuk ve yasadışı bir şekilde yaşanan bu saldırılar ve yapılan bu katliamların gerekçelerini yalan-yanlış açıklamalarla kendilerini meşrulaştırmak isterken, devleti yönetenler yakayı elevermişlerdir. Oysa hukuk devletinde yasaları çiğneyenler cezaları-

nı devletin sağladığı insanca ve devrensel insan haklarını koruyarak çekmesini sağlamaktır. Fakat bu cezaevlerinde böyle yaşanmıyor. Cezaevine düşenler insanlık dışı koşullarda, sağlıksız koşullarda yaşamaktadırlar. Bir kişilik ranzada üç kişinin yatmasını öneren bir zihniyet boş koşullar varken, bunları tutsaklara tahsis etmeyip, yapılan görüşmeleri hiçe sayıp, saldırı malzemeleri ve nedenleri üretmektedirler. Devleti yönetenler insan haklarını hiçe sayıp yargısız infazlardan, gözaltında kayıp etmelerden işkence ve onur kırıcı davranış politikalarından vazgeçmeli ve bunların faillerini ortaya çıkartıp hesap sormalıdır.

Halkımıza ve kamu emekçilerine sesleniyorum; bu katliamlara seyirci kalmayalım, özgürlük tutsaklarına sahip çıkalım. Sesimizi yükseltelim.

Gelecek ellerimizdedir!

Birlik-mücadele-zafer! şiarıyla tüm özgürlük mahkumlarını selamlıyorum.

Haber-Sen Genel Hukuk Sekreteri
Ali Yıldız

Ulucanlar'da katliam yapan devlet, devrimci tutsakları asla teslim alamayacak!

Merhaba dostlar

Kamu çalışanları olarak, insanlık tarihinin evrensel değerleri olan "Haklar yasalarından önce gelir" ilkesinden hareketle sendikal hak ve özgürlükler doğrultusunda örgütlendik.

Haklı, meşru, yasal çizgide başlayarak gelişen sendikal mücadelemiz gerek kamu çalışanlarının gerekse kamuoyunun sempati ve desteğini alarak zorlu mücadeleler içinde birçok bedeller ödeyerek bugünlere geldi.

Oysa tüm Türkiye özgürlük ve demokrasi rüzgarını konuşurken ve desteklerken, son çıkan sendika yasası taslağında olduğu gibi, sözümona vekiller mecliste özgürlüklerimizi nasıl kısıtlayabileceklerinin yöntemlerini geliştirmeye çalışıyorlar.

Ve nihayet anayasa imzalarına, uluslararası sözleşmelere, Anayasa'nın 90. maddesine aykırı olarak, sendika ve toplu sözleşme hakkımız es geçilerek sendikalarımız elimizden alınmaya, örgüt-süzleştirilmeye çalışılıyor.

Evet bu tavır TBMM'de ayakta alkışlarla karşılanan demokratikleşmenin büyük adımı olarak lanse edilen 87, 98, 151 sayılı uluslararası sözleşmelere attıkları imzalarının reddidir.

Uluslararası sözleşmelerin iç hukukta yasa yerine geçtiğini ve bu sözleşmeler iç anayasaya aykırılık iddiasında dava açılama-

yacağını kesin hükme bağlayan Anayasanın 90. maddesini ihlalidir. Bu bağlamda milletvekilleri bu taslağa imza atmakla anayasayı ihlal suçu işlemişlerdir.

Bu tavır aynı zamanda çifte standart bir tutumun somut göstergesi olduğu gibi kişi hak ve

liklerimiz de bu haklarımızı kullanmaya yönelik olacaktır.

Onlar, özelleştirme adı altında, kamu iktisadi ve sosyal güvenlik kuruluşlarının yağmasını, talanını ve bir avuç sermaye grubuna hibe edilmesini istiyorlar.

Bu kuruluşların gerçek sahibi

tedbirlerini dayatıyorlar,

Bizler insanca yaşamı savunuyoruz.

Onlar, haraçlara, eğitim ve sağlığın özelleştirilmesi adı altında biz emekçilerin çocuklarının okuyamamasını, parası olanın okuyup olmayanın ölümünü istiyorlar.

Bizler herkesin öğrenim ve sağlık hizmetlerinden eşit olarak yararlanmasını istiyoruz.

Onlar, kapkaç bir ekonomiyi savunurken;

Bizler üretken bir Türkiye'yi savunuyoruz.

Onlar, savaş naraları atarken;

Bizler bu ülkede ve dünyada barışın egemen olmasını savunuyoruz.

Onlar, tek tipi, yasakları, baskıları, sürgünü, şiddeti dayatırken;

bizler, hak ve özgürlüklerin sınırsız kullanılmasını savunuyoruz.

Onlar, bizleri lütfettikleri kadar yaşamamızı istiyorlar.

Bizler yaşamımızın her alanında söz ve karar sahibi olmak istiyoruz. Bu yüzden sendika, toplu sözleşme ve grev istiyoruz.

Onlar vermeyeceğiz diyorlar,

Bizler, söke söke alma mücadelesi veriyoruz ve alacağız!

Yaşasın grevli, toplu sözleşmeli sendikal mücadelemiz

Yaşasın sınıf dayanışmamız!
Birlik-Mücadele-Zafer!

DDSB'li yargı çalışanı

özgürlüklerine ve ülkede demokrasinin tüm kurum ve ilkeleri ile kök salmasına karşı olduğunun ilanınıdır.

Dostlar;

Tüm Yargı-Sen olarak 1992 yılından bu yana yürüttüğümüz ve bundan sonra da gururla bilinçle yürüteceğimiz sendikal hak ve özgürlükler mücadelemiz aynı zamanda demokrasi mücadelesidir de. Grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkımız vardır. Bu hakkımızı kullanmak istiyoruz. Yapacağımız etkinlikler ve eylemli-

olan bizler ise, demokratikleşme ve toplumun değerlerinin, toplumun kendisinin olmasını istiyoruz.

Onlar, biz kamu çalışanlarına ve işçilere mezarda emekliliği dayatıyorlar.

Bizler, rantiyeye, faize, haksız kazanca, vergi ve sigorta kaçakçılığına karşı çıkarak, toplumsal değerlerin topluma eşit olarak dağılımını istiyor ve mezarda emekliliğe karşı çıkıyoruz.

Onlar, enflasyon, zam, hayat pahalılığı ve yeni istikrarsızlık

Merhaba!

Evet sonunda yazmaya karar verdim. Ama doğrusu zor oldu. Kolay değil, tabi kendime bile itiraf ederken korktuğum ya da utandığım düşünceleri hiç tanımadığım birilerine anlatmak...

İstanbul'a geledi 9 ay oldu. Bazı şeyleri daha net görüp, çözüm yolları arayışı bu süreçte oldu. Ailem sistemin tipik aile yapısından. Onların himaye ve baskısından kurtuluşum bazı şeyleri bulmamı sağladı. İşte halen gelişim sürecim devam ediyor, ama çoğu kez sistemin pratik gücü karşısında hızım yavaşlıyor. Daha ciddi boyutta girişimlerde bulunmak ve etrafımda, zihnimde yaşadığım karmaşıklığı paylaşacağım, gelişimime destek olucu bireyleri arıyorum. Bir yandan

da ödenecek bedeller için hazırlıksız olduğumu hissediyorum. Kişisel vereceğim bedeller hiç umurumda değil, onun çelişkisini yaşamadım hiç.

Birçok kişinin yaşadığı gibi ailem! Onların üzerimdeki duygusal ağırlığı bana en büyük engel. Babamla o ataerki yapının verdiği uzaklık olmadı aramızda. Babam ve annem çocuklarını çok severler ve resmen bizim için biz daha iyi yaşayalım diye (tabi onların dünyasında daha iyi yaşamamız için) çırpındılar. Yoksulluk çektik. O yüzden ezildiğim yönde ilk başkaldırım oldu, yani ekonomik alanda. Daha öncesi çırpınılarım olmadı mı, oldu ama ne ailede ne de çevremde çözüm yolunu bulabilmem için yol gösterici bulabil-

dim. Yanlış birşeyler var. Bu şekilde yaşamak, rahatsızlık veriyor ama çözüm ne? İşte bu aşamada elinden tutması gereken birilerini arıyorsun. Fakat o kişilerle karşılaşmazsan veya o bireyler kendini senden uzak tutarsa çözümsüzlük içinde boğulup çaresizlikten kıvranırsın. Sonuçta da rahatsızlık duymaktan rahatsızlık duyar, artık görmemezlikten gelmeyi düşünür, oyalanır durursun. Ya bunu yaşam tarzı haline getirirsin ya da bir silkinme ile "yeter artık" der çabalarsın.

Giderek farklı bir dünyaya girdiğimi hissediyorum. Daha doğrusu dünyaya farklı gözlerle bakıyorum. Kolay değil, bu yaşa kadar aldığın, benimsetilmeye çalışılan herşeyi bir kenara itip,

tamamen zıtlarıyla karşılaşmak ve beyninin hiç çalıştırmadığın bölümünü işleve sokmak. Kişisel mücadelem devam ediyor; yenilenip gelişerek. Şu durumda en iyi anladığım şey, mutluluğu ancak böyle bulabileceğimdir. Aksi halde bu sistemin hiçbir parçasında mutlu olamayacağım. Güçleniyorum, güçlenmeye devam. Mücadelem devam ediyor, hem kendimle, hem de sistemle. Bu halimle bile çevremde minimum kazançlar elde ediyorum gibi geliyor, umarım yanılmıyordur.

Beni anladığınızı umuyor, yaşamdaki mücadeleyi içtenlikle destekliyorum. Birgün sizlerin sevgisine ulaşmaktır en büyük arzum.

Hoşçakalın!..

İşten atılmalara ve sefalet ücretine, örgütlenerek karşı duralım!

DDSB'nin etkinlikleri

12 Eylül Pazar: DDSB "YDD Neo-Liberal Saldırıları, Sendikalar Ve Görevlerimiz" konulu bir kır gezisi düzenledi.

17 Ağustos depreminin yarattığı toplumsal şokun atılacağı bir sürece denk gelmesi katılım açısından olumsuzluk yaratsa da, kitlelerin üzerine düşen vehametini aşılmasında olumlu bir araç olmuştur.

Sınıf sendikacılığıyla hareket eden DDSB, son süreçte sınıfın gündemine müdahale etmede önemli bir yol katetmiştir. Reformist sendikal anlayışların işçi sınıfını getirdiği noktayı teşhir eden panelistler, çözümün yaşanan saldırılar karşısında proleter bilinci kuşanıp, DDSB altında mücadele etmekten geçtiğini vurgulamıştır.

Emperyalist saldırılar konusuna değinen Partizan dergisi çalışanı **Seza Mis**, özellikle anti-emperyalizm olgusunun en fazla öne çıkması gereken olgu olduğunu anlattı. Son süreçte ulusal mücadelenin geldiği teslimiyetçi tarzı eleştirdi. Bugün dünden daha fazla ihtiyaç duyulan anti-emperyalist mücadelenin ise Proletarya Partisi etrafında birleşip mücadele etmekten geçtiğini vurguladı. 17 Ağustos depremi ile devletin aczi ve kimin devleti olduğu geniş kitleler tarafından anlaşılmasına rağmen, halkın örgütsüz olması nedeniyle yeterince muhalefet oluşturulamadığını vurguladı. Örgütlenmenin mücadele etmenin ezilen halkların tek çaresi olduğunu vurguladı.

Daha sonra DDSB adına sözü alan **Uğur Parlak** sendikaların kuruluş sürecini anlatarak söze başladı. "Emperyalizm krizle özdeşdir" diyen Parlak, dünyada ve ülkemizde sendikaların durumuna kısaca değindi.

Reformist sendikal anlayışların işçi sınıfını getirdiği noktayı ve reformist anlayışın kaçınılmaz sonunu anlattı. Özellikle proleter işçilerin, sendikaların başına çöreklenen sendikacıları iyi denetlemesi gerektiğine vurgu yaptı. Sınıfa yabancılaşan sendikacıların denetlenmediği, proleter disiplini üzerlerinde hissetmedikleri taktirde sınıfa ihanet etmeye devam edeceklerdir. Bunun çözümü ise sınıf sendikacılığı etrafında örgütlenmektir" diyerek konuşmasını bitirdi. Sorulan soruların cevaplanmasıyla panel sona erdi. Kolektif olarak hazırlanan yemekler panelin verdiği bilinç ve coşkuyla yenildi.

Tohum Kültür Merkezi, Güneşe Türkü müzik grubu, Partizan Şehit ve Tutsak Ailelerinin gönderdiği mesajlar okundu. Güneşe Türkü müzik grubunun söylediği türkü ve marşlarla DDSB'liler halaya durdu. DDSB'nin 25 Eylül'de yapacağı panele çağrı ile gezi sona erdi.

25 Eylül Pazar: DDSB "50. Doğum Yıldönümünde İbrahim Kaypakkaya ve Siyasallaşma" konulu panel düzenledi.

Tohum Kültür Merkezi'nde düzenlenen panele Partizan dergisinden **Seza Mis**, DDSB'den **Nurettin Aydın** katıldı. Panelist Seza Mis İK'nın ülkenin sosyo-ekonomik tahlili, ulusal sorun, Kemalizm başta olmak üzere yaptığı siyasi tespitlerin her geçen gün tekrar tekrar kendini doğruladığına değindi. Reformist ve revizyonist anlayışların eleştirilerini, kafa karışıklığı yapan konuları tekrar tekrar açan, ulusal sorun konusunda ulusalcıların geldiği teslimiyetçi noktaya özel vurgu yaptı. İK'nın ideolojisinden bağımsız olmayan kişilik özelliklerini benliği-

mizde cisimleştirmemizin devrimci mücadelemiz açısından hayati bir öneme sahip olduğunu belirtirken, Ulucanlar Cezaevi'nde devletin tutsaklara saldırdığı onlarca ölü ve yaralı olduğu haberi geldi. Konuyla ve önümüzdeki görevlerle ilgili bilgilendirme yapıldıktan sonra panele devam edildi. "Ülkemizde parlamentonun olması burjuva demokrasisinin olduğu anlamına gelmez. Parlamento faşizmin maskesidir" diyen İK'nın tespiti bir kez daha pratik olarak doğrulandı. Panelistlerden **Nurettin Aydın** ise İK'nın düşüncesine yön veren, olay ve olgulara bakışı, çalışma ve yaşam tarzı, işçi sınıfı içindeki mücadelesini örneklerle anlattı. Katılım ve coşkunun yoğun olduğu panelde sorulan sorular ayrı bir biçimde yanıtlandı. Panel sonunda Ulucanlar'a yapılan saldırıyı DDSB'liler, Ümraniye Cezaevi önüne giderek protesto etti.

14 Kasım Pazar: DDSB, "Emperyalist saldırılar ve DDSB" konulu panel düzenledi. Ulucanlar Cezaevi'nde katledilen komünist ve devrimciler için saygı duruşuyla panele başlandı. Emperyalizmin tanımı, geçirdiği aşama ve krizler ayrıntılarıyla anlatıldı. Emperyalizm girdiği krizden kurtulmanın yolunu sınıfa saldırarak gidermiştir. Saldırıları geri püskürtmenin yolu ise proleter ideoloji ve yaşam tarzıyla donanmaktan geçer. Bunun için DDSB anlayışı kitlelere taşınmalı, sınıfla bütünleşmesi sağlanmalıdır. DDSB'nin sürece yönelik politikalarının anlatıldığı panelde krizin sonucu olan işten atılmalar, sendikal faaliyetlerin sınırlandırılması, yoğun çalışma vb. konularda gündeme hakim olma, bunun için de da-

yanışma ziyaretlerinin hızlandırılması kararlaştırıldı.

20 Kasım Cumartesi: Aylardır maaş ve ikramiyelerini alamayan işçiler, şimdi de işten atıldılar. İşçi fazlalığı var diyerek işçilerin işine son veren belediye başkanı nasıl oluyorsa aynı süreçte işçi alabiliyor.

"Başımızı veririz, işimizi vermeyiz" kararlılığında olan işçiler direnişe geçtiler. Belediye binası yanında çadır kuran Belediye-İş Sendikası üyesi işçileri DDSB olarak ziyaret ettik. Saat 15:00'de toplanan DDSB'liler "Atılan işçiler geri alınsın DDSB" imzalı pankart açarak yürüdüler. "Atılan işçiler geri alınsın", "Birlik mücadele zafer!", "İşçilerin katili patronağa devleti!", "Direne direne kazanacağız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganları atarak çadıra yürüdüler.

Çadırdaki bulunan direnişçi işçiler, atılan sloganları "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Birlik-mücadele-zafer!", "Başımızı veririz işimizi vermeyiz!" sloganlarını atarak ziyaretimizi selamladılar.

Bir işçi DDSB adına konuşma yaparak atılan işçilerin direnişini desteklediklerini, sonuna kadar işçilerin yanında olacaklarını belirtti. Atılan işçiler süreç hakkında bilgi verdiler. Yapılan haksızlığa karşı sonuna kadar direneceklerini, bu saldırıların sadece belediye işçisine olmadığını işçi sınıfına yapıldığını vurguladı. Direnişin kırılmasının sınıfın kaybı olacağını bilincinde olduklarını söyleyerek bunun için de "başımızı veririz işimizi vermeyiz!" kararlılığında olduklarını belirtti. "Birlik-mücadele-zafer!" sloganıyla ziyaret tamamlandı.

Ulucanlar'da katliam yapan devlet, devrimci tutsakları asla teslim alamayacak!

Haklılığımızın bilincinde olmalı ve demokratik kamuoyunun desteğini alarak zaferi hedeflemeliyiz

Son dönemlerde kamuoyu, özellikle belediyelerle ilgili olarak hergün ya başında haberini görüyor ya da bizzat eylemlerine tanık oluyor. Bu sorunu yaklaşık 9 yıl önce de bu yönüyle görmüştük. 1990'lı yıllarda başlayan "belediye işçileri fazla ücret alıyorlar" kampanyası bugün ücretleri vermeyerek aynı biçimiyle yaygınlaştırmak isteniyor. Bu saldırının kaynağı ne? Bununla ne yapmak ve nereye varmak isteniyor? Sorularına doğru yanıt bulunursak çözüm yolunu da doğru koymuş olacağız.

Hepimizin yakından yaşadığı Sosyal Güvenlik Yasası'nın jet hızıyla geçirilmesi; IMF'nin Türkiye emekçi halkına biçtiği ve dayattığı reçetelerin efendileri tarafından uygulanışydı.

Bu yöntem ile başta işçi ve

emekçiler olmak üzere tüm halkı daha da ezmek ve köleleştirmek istiyorlar.

Belediyelerde de yapılan bu senaryonun bir parçasıdır. 2000 yılında kamu emekçilerine verilecek sefalet ücreti belirlendi. Bu politikanın bir ayağını da belediye işçileri oluşturmaktadır. Belediye işçilerine yönelik yarın Toplu İş Sözleşme (TİS) sürecinde bu politikanın hayata geçmesi için bugünden yarının politikası olan "ücret ödeme, işten çıkarma" uygulamak istiyorlar. Böylece yarın TİS döneminde fazla ücret istemenin ve yeni demokratik mevzilerin de önünü kesmeyi hedefliyorlar. Bir başka yönü ise belediye işçilerinin aldığı ücretin yüksek olduğu yaygarasıdır. Oysa gerçek tam da bunun tersidir.

Bunu bugün Zeytinburnu beledi-

diyesinde canlı yaşamaktayız. Diğer belediyelerde olduğu gibi, Zeytinburnu belediyesinde de her işçinin iki ile iki buçuk milyara varan alacağı bulunmaktadır. Bu sorun karşısında yaklaşık 10 gün üretimden gelen güç kullanılarak eylem yapıldı. Bu eylemin esas, işverenin kendisinden başka kimseyi tanımama ve her istediğini yapabileceği hakkının olmayacağı, sorunları muhatabıyla görüşmek zorunda olduğunu gösterdi. Eylem daha sonra işverenin sendikayla yaptığı görüşmeler sonucunda ücretlerin takvime bağlanmasıyla sona erdi.

Bu görüşmeler devam ederken 9 işçinin işine son verildi. Bunun üzerine sorunun günlük ele alınması yerine bütün ve çözümlerin nasıl ve nereden geçeceği üzerine bir sürece girildi. Birgün sonra belki hiçbir yerde yaşanmayan ve ender görülen bir şekilde belediyenin önünde 2 Kasım 1999 tarihinde basın açıklaması yaptıktan sonra topluca belediye binasına girip işgal ettik. Saat 16:30'da belediyenin atılan işçilerin geri alınması üzerine bir açıklama yapması üzerine işgal sona erdirildi. Ama daha sonra alınan işçiler tekrar işten atıldı.

Nereden ve nasıl olduğu bilinmeyen bir dönüşle alınanların geri atıldığı, verdikleri sözden vazgeçtiklerini duyduk. Daha sonra atılanlardan 5'i iş istediklerini söylediler. 4'ü ise kıdem tazminatlarını alarak gittiler. Kalanlar bugün belediyenin önünde çadır kurarak eyleme başladılar. (4 Kasım 1999)

Bir taraftan çadırda eylem devam ederken, diğer taraftan bu sorunun nasıl çözümleneceği yönündeki yönelimler önemli oranda be-

lirlendi.

- Yerel yönetimlerin bulunduğu yerlerde en büyük kamuoyu o bölgede yaşayan halktır.

- Yerel yönetimlerde bugün üretimi durdurma hem halka hizmet açısından dezavantaj, hem de büyük bölümün özelleşmesi nedeniyle fazlaca etkili olmamakta.

- Bugüne kadarki bütün eylemlerde tartışma sürecine gerek kamuoyu, gerekse örgütlü bulunan hem işçiler ve sendikalar yeterli önem vermemektedir.

Bunları çoğaltmak mümkün. Bunun için Zeytinburnu Belediyesi'nde çadır bugün merkezi eylemin yeridir. Bu merkezi geliştirmek ve başarılı olmak için; başta Zeytinburnu'nda bulunan siyasi partiler, muhtarlar, dernekler ve demokratik kitle örgütleriyle belediyenin işten çıkardığı işçilerin nasıl haksız ve gereksiz atıldığı anlatılmalı ve belediye yönetimi üzerinde baskı kurulmalıdır.

Bölgede yaşayan halk bu konuda aydınlatılmalı, halk günlerinde belediye yönetimi sıkıştırılmalı, eylemlerde ise destek alınmalıdır. Bölgede bulunan diğer DKÖ'lerin siyasi baskısı hissettirilmelidir.

Ayrıca kamuoyunda sık sık bilgilendirme süreci işletilmelidir. Bugün belediye işçilerinin büyük sorunu olan alacakları bu ve benzeri yerlerdeki eylemlerle merkezi eylemler örgütlenmeli ve belediyelerin daha demokratik kurumlar olması yönünde yasaların çıkarılması hedeflenmelidir. Bunlar genelde işçi sınıfı mücadelesine yeni bir mücadele biçimi sunacağı gibi önemli oranda da katkı sunacaktır.

Zeytinburnu Belediyesinde çalışan bir DDSB'li işçi

Belediye işçileri gündemde: Eylemler büyüyor

Son zamanlarda çeşitli belediyelerde eylemler giderek artıyor. Bir yandan gaspedilen paraları alma mücadelesi, bir yandan işçi çıkarmalara dur deme mücadelesi veriliyor. İstanbul'da hemen hemen her ilçede işçilerin alacakları para giderek büyüyor. Fatih, Zeytinburnu, Güngören, Eminönü, Avcılar, Beyoğlu, Çekmece, G.Osmanpaşa, Şişli, Maltepe, Kartal, Beykoz, Üsküdar ve daha da bilmediğimiz bütün ilçelerde kişi başına beşyüz ile iki buçuk milyar arası alacak birikmiş durumda. Bu durum karşısında İstanbul'da Belediye İş ile Genel İş şubeleri ortak tavır alma kararı aldılar. Bu olumsuzlukları ve ortak hareket edeceklerini kamuoyuna duyurmak için Büyükşehir Belediyesi önünde yaklaşık 100 kişiyle bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında son dönemlerde belediyelerin ücretleri ödemediği, buna karşı da sendikaların da ortak hareket edeceği vurgulandı. Yapılan açıklamada; "Bugün işverenlerin ücretleri zamanında vermemele-

rinin iki temel nedeni bulunmaktadır. Birincisi, IMF'nin Türkiye'ye dayattığı emekçilerin geleceğini ilgilendiren standby anlaşmasının ücretler bölümü, düşük ücret politikasıdır. Son günlerde kamu emekçilerine reva görülen sefalet ücretinin yıllık (%25'lik zam) özelde belediye işçilerine de uygulamak istemeleridir. Mart ayında başlayacak toplu iş sözleşmelerinde bugün ücret ödemeyerek martta (sözleşme döneminde) az ya da sıfırla sözleşmeleri bitirmenin bugünden alt yapısı oluşturulmaya çalışılmaktadır.

İkincisi ise; alınan ücretleri yüksek göstererek işten çıkarmanın önünü açmak, gelirlerin yetmediğini, işçinin fazla olduğunu, bunun için de işçi çıkarmak zorundayız anlayışını genelleştirmek ve bu konuda kamuoyunu lehlerine çevirmenin hazırlıkları yapılmaktadır" dendi.

Açıklamada tüm bunların bilindiğini, buna karşı herkesin uyanık ve daha örgütlü olması gerektiği üzerinde durularak eylem son verildi.

İşten atılmalara ve sefalet ücretine, örgütlenerek karşı duralım!

2000 YILI BÜTÇESİ: Emekçiler için değişen birşey yok!

İşbaşına geldiği günden beri emekçilerin ve halkın aleyhine icraatlar gerçekleştiren Bülent Ecevit başkanlığındaki DSP-ANAP-MHP hükümeti tasarladığı 2000 yılı bütçesiyle emekçi karşıtı tutumlarında ısrar ediyor. Bir başka deyişle bu hükümet tekelilerden, sermayeden, özelleştirmeden, rantiyeden yana koyduğu tavrını sürdürüyor, sürdürecektir. Çünkü bu hükümet halkın değil patron ağaların hükümeti.

Sermayenin istemleri doğrultusunda hazırlanan 2000 yılı bütçesi tam bir IMF reçetesidir.

Rehberliğini IMF'nin yaptığı birçok ülkede olduğu gibi Türkiye'de de emekçiler, çalışanlar ve tüm halk kesimleri sefalet içinde bir yaşama mahkum edilirken, öngörülen ekonomik kararların uygulanmasına yönelik siyasi ve sosyal müdahaleler gündeme gelmektedir.

Bütçeler sermayenin yararı gözetilerek hazırlanıyor

Bu bütçeyle yine, üreticiler değil, faizciler gözetilmiştir.

Bu bütçeyle yine, halkın eğitimi ve sağlığı değil, silahlanma gözetilmiştir.

Bu bütçeyle, kamu emekçileri değil, kara paracılar gözetilmiştir.

Bu bütçeyle, işsizler, yoksullar değil, rantçılar gözetilmiştir.

Bu bütçeyle, üretim değil, enflasyon hedeflenmiştir.

2000 yılı bütçesi, ülke emekçilerinin yaşam düzeyi-

ni yükseltecek bir anlayışla değil, yerli-yabancı sermaye gruplarının karlarına katmayı hedefleyen bir anlayışla hazırlanmıştır.

Bütçelerden çalışanlara ayrılan pay her geçen yıl küçülüyor. 1999 bütçesi ile 2000 yılı bütçesini karşılaştırdığımızda bu gerçek ortaya çıkıyor. 1999 bütçesinde personel harcamalarına ayrılan pay %25.3 iken, 2000 yılı bütçesinde bu pay %21.2'ye düşmüştür. Ayrıca her geçen yıl personel sayısının arttığını unutmamak gerekir.

Çalışanların ücretleri söz konusu olduğunda "**kaynak yok**" diyor. Bu ve benzer sözlerin kocaman bir yalan olduğunu herkes biliyor. Çünkü;

- "Kaynak yok" denir, ülke kaynakları batık şirketlere, bankalara, eş-dost-akrabaya peşkeş çekilir.

- "Kemer sıkmalıyız" denir, ülke olanakları yöneticilere çarçur edilir. Bir avuç zümre zevk içerisinde yaşar.

- "Çalışanlara çok ücret verirsek, enflasyon yükselir" denir, oysa yıllarca düşük ücret verildiği halde enflasyon bir türlü düşmez.

Gerçek şu; iktidarlar temsil ettikleri sınıfların çıkarlarını gözetiyor, onları koruyor, onların daha çok kazanması için çalışıyor. Ücretli çalışanların, emekçilerin yaşamlarını yokluklar içerisinde sürdürmeye zorlanmasının nedeni bu.

1990 yılından 2000 yılı bütçesine kadar incelendiğinde sürekli yoksullaştığı-

mızı çok açık biçimde görüyoruz.

Bütçeden personel giderlerine ayrılan pay

Yıl	Personel (%)
1990	39.4
1991	37.8
1992	42.4
1993	34.9
1994	30.4
1995	29.2
1996	24.6
1997	26.1
1998	25.0
1999	25.3
2000	21.2

Tablodan da görüleceği üzere bütçeden personel giderlerine ayrılan pay sürekli olarak azaltılmıştır. Üstelik buna karşılık personel sayısı azalmamış, tersine artmıştır.

Ekonominin düzleşme için "bütçenin küçütülmesini, bunun için de reel kamu harcamalarının daraltılmasını öneren (!) IMF, taleplerini hükümetlere kabul ettirebilmektedir. Son on yıldan beri aynı politikalar izlendiği ve uygulamaya konulduğu halde enflasyon denetlenememiştir. Çünkü enflasyonun nedeni maaş ve ücretler değil, vergi vermeyen, toplumu sömüren sanayici ve sermayedir.

Bütçenin iyileştirilmesi tasarrufu gerektirmektedir: Tasarrufu ancak yüksek gelir grupları yapabilir. Oysa bütçe bu gruba hiç dokunmadan, emekçilere ve düşük gelir gruplarına yüklenmektedir.

2000 yılı bütçesi sermayenin emekçilere karşı yeni bir saldırısıdır. Bu bütçe gelir

dağılımındaki adaletsizliği daha da artırmakta, kaynaklar silahlanmaya ve faize aktarılmaktadır.

Bu bütçe ile yalnızca ekmeğimiz küçülmemekte, eğitim, sağlık gibi en temel, sosyal haklarımız tehdit altına alınmakta, kamu hizmetleri çökertilmektedir.

Bu bütçe ile vergiler, adil olmayan bir tarzda işçi ve emekçilerden alınmakta, sosyal ve altyapı yatırımları kısılarak, daha fazla işsizlik yaratılmaktadır.

Bu bütçe ile kaynaklar, dışarıda uluslararası emperyalist çevrelere, içeride ise bir avuç sömürücü, teknelci rantiyeye aktarılmaktadır.

Bu bütçe, diğer yıllardaki bütçelerden farksız emek ve halk karşıtı bir içerikte hazırlanan IMF bütçesidir.

Saldırılarına izin vermeyelim!

Sessiz kaldıkça hükümetlerin, sermayenin çıkarlarına hizmeti de sürecek.

Etkisiz kaldıkça hükümetlerin daha da pervasızlaşacağı bir gerçek.

Bekledikçe yaşam bizler açısından daha da zorlaşacak.

Bu oyunu bozmak için, örgütlü gücümüzü seferber ederek haklarımız için, geleceğimiz için sesimizi yükseltmeli, etkimizi artırmalı ve mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Birlik-mücadele-zafer!

Ulucanlar'da katliam yapan devlet, devrimci tutsakları asla teslim alamayacak!

Yeni dünya düzeni.. neo-liberal politikalar ve sendikalar-2

Günümüzde sendikalar

Sendikaların yasallaşması, belli hakların tanınması ve 1945 sonrası sendikaların devletle, patronla içine girdiği korporatist ilişkiler... biçiminde gelişen süreç sendikaları büyük ölçüde düzen sınırları içine çekmesi ve işçi sınıfının çıkarlarını savunan bir kurum olmaktan uzaklaştırılmıştır. Kapitalist devletin yaptığı reformlar, işçi sınıfının yaşamındaki etikleri artık yeni bir sistem için savaşı "gereksiz" kılmıştır. Sendikaların niteliğindeki bu ideolojik dejenerasyon, sendikalar açısından sömürüyü salt "makul sınırlarda tutma" anlayışını geliştirmiştir. Kapitalist devletin sınıfsal niteliğini kavramayan ve hatta bu niteliğini görmezden gelen sendikal anlayış, YDD koşullarında ise sendikaları ve sendikal hareketi değişken koşullara uydurma ve işçi sınıfı için "en az zararlı" uyumu sağlama çabasına dönmüştür. YDD işçi sınıfı ve ezilenler için salt ekonomik saldırı değil asıl önemli olan ideolojik ve siyasi saldırı boyutudur. "Sınıfların ortadan kalktığı", "tek kutuplu dünya" gibi söylemlerle dile getirilen bu saldırı, emperyalistler için yine karlarını büyütme, genişletme, getirirken, işçi sınıfı, ezilenler için açlık, işsizlik, yoksulluk, örgütsüzlük getirmektedir.

Bu süreç proletarya üzerindeki saldırıların alabildiğine yoğunlaştırıldığı bir süreç. İşçi sınıfının örgütsüzleştirilmesinin bir ayağı, sınıfı öz örgütlülüklere, yani sendikalardan uzaklaştırmakta. Endüstrideki gelişmelerle birlikte kaybolan işler işsizliğin artışına neden olmuştur. Büyüyen işsizlik, beyaz yakalıların sendikalaşma eğilimindeki düşüklük ve işgücündeki esneklikle birlikte kısmen çalışanların geçici çalışanların, taşeron çalışanların, kadınların sendikalaşma oranındaki düşüklük sendikalaşmada fiili olarak bir azalmaya neden olmak-

tadır. Örgütsüzleştirmenin diğer ayağı ise, sendikaların örgütlenme alanları ve niteliğinde yaşanan değişimdir.

İşçi sınıfının örgütlü gücünü etkisizleştirmek için işyeri/işletme düzeyindeki sendikacılık, bireysel çözüm yolları dayatılmaktadır. Dünya genelinde ise işkolu düzeyinde sendikal örgütlenmeler yerini işyeri/ işletme düzeyinde sendikalaşmaya bırakmıştır/bırakmaktadır.

İşyeri/işletme düzeyinde sendikalaşma, toplu pazarlık sistemini işletme/işyerine hapsetmekte, işçi sınıfının geniş bir kesimini içine almadığından sınıf örgütlülüğünü parçalamakta ve birbirinden yalıtılmaktadır. Bu, neo-liberal politikaların uygulanabilmesi için emperyalistler tarafından hedeflenen bir aşamadır. Örneğin; 1984-85 madenci grevlerine karşı Thatcher, uygulanmakta olan politikalar karşısında "kendini koruma" anlayışıyla hareket eden sendikalara tavizler vererek madencilerle dayanışmayı, grevin desteklenmesini engelledi. Genel olarak da işçi sınıfına yönelik saldırılarda, sınıf içindeki parçalanmışlıktan yararlanılmış, bu da saldırıların başarıya ulaşmasında etkili olmuştur.

İşçi sınıfının birlik, dayanışma mücadelesi geleneği bu yollarla yıkılmaya, yok edilmeye çalışılırken, bir yandan da YDD, işçiler, emekçiler içinde rekabeti yaygınlaştırmaya çalışmaktadır. Neo-liberal politikaları en katı biçimde uygulayan/uygulamaya çalışan Margaret Thatcher'in; "Toplum yoktur, sadece kendi çıkarlarını tanzim edecek şekilde birbirleriyle rekabet eden bireyler vardır." Sözü, yapılmaya çalışılan en iyi şekilde ifade etmektedir.

Ezilen yığınları, burjuvazinin örgütlü gücü karşısında tek tek bireyler ya da küçük gruplar halinde dağıtmak tutmak, ör-

gütlenmeleri önünde her türlü engeli çıkarmak... Bu, bir yandan yasalarla, devletin baskı aygıtlarıyla yapılırken diğer yandan ve esas olarak ideolojik saldırılarla yapılmaktadır. İşçi-patron ilişkileri, işletme/işyeri düzeyine kaydırılırken, bir yandan da takım ya da ekiplerin ve bireylerin patronla ilişkileri biçimine dönüştürülmektedir. Burada da yapılmaya çalışılan; çalışanların, üretimin geliştirilmesi için kafa emeğini de üretim sürecine katarak işletmenin hedefleriyle bütünleşmesidir. Örneğin; iş güvencesinin salt "çekişirdeği", yani ana firmada ve belli başlı işlerde çalışan vasıflı emek için sağlandığı (bu kesim, toplam işgücünün %20'si gibi düşük bir orandadır ve iş güvenceleri de aslında tam anlamıyla garantide değildir.) Japonya'da işçi, işletmenin adamı sayılmakta ve herhangi bir nedenle işten ayrılması durumunda "hain" olarak görülmektedir.

Bu arada bireyler arasında ekipler arasında rekabet de geliştirilmektedir. 45'lerden sonra korporatist ilişkilerle gelişen uzlaşmacı çözüm yöntemleri, artık esas olarak sendikal örgütlenmelerle değil, bireyler bazında yürütülmeye başlamıştır. Böylece bireyler bir sınıfın, proletaryanın, bütünün çıkarları

doğrultusunda değil, işletmenin ve bireyin çıkarları doğrultusunda üretim sürecine katılmaktadır.

Reformist sendikalar, sorunların çözümünde patronla diyalog yolunu seçmekte, İngiltere'de madencilerin grevi örneğindeki gibi "kendini koruma" anlayışıyla hareket etmekte ve birçok saldırı karşısında tavizkar davranmaktadır. Diyalog ya da uzlaşmacı sendikal anlayış, sendikal örgütlenmede işçi sınıfını, kanlı, çetin mücadeleler sonucu tanınan sendikal örgütlenme ve bir dizi sosyal hakların yok olması tehlikesiyle karşı karşıya koyar.

Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde sendikalar

Yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde işçi sınıfı ve sendikalar, neo liberal politikaların bu ülkelerdeki uygulama biçimi olan "yeniden yapılandırma" ya da yapısal uyum programlarının neden olduğu saldırılarla karşı karşıyadır. Ve bu ülkelerde sendikalar daha ciddi sorunlar yaşamaktadır.

Küçük üretime dayalı üretim yarı-feodal, yarı-sömürgelerde işçi sınıfının hem sayıca, hem de niteliksel olarak zayıf olmasını getirmiştir/getirmektedir. Zayıf olan işçi sınıfı emperya-

İşten atılmalara ve sefalet ücretine, örgütlenerek karşı duralım!

list ülkelerdeki işçi sınıfına göre daha yoksul, daha örgütsüzdür ve faşizmin sürekliliği, ezilenler üzerindeki baskıyı, zoru esas kılmaktadır. Bütün bunlar işçi sınıfı ile komprador burjuvazi arasındaki çelişkinin derinliğinin ifadesidir. Örneğin; TC tarihinde, ezilenlerin demokratik hak ve taleplerini haykırdıkları eylemlerin, işçilerin gerçekleştirdikleri grevlerin kanla bastırılma oranı oldukça yüksektir. Dünya genelinde yasal olarak kutlanan 1 Mayıs Türkiye de ancak resmi izinle kutlanabilmekte ve her yıl hemen hemen, polisle, ölümle de sonuçlanabilen çatışmalar yaşanmaktadır. Demokratik hakların gaspedildiği bu ülkelerde sendikalar da devletin bu niteliğine göre şekillendirilmiş/şekillendirilmeye çalışılmaktadır. Sendikalar, devletin, komprador burjuvazinin, işçi sınıfı hareketini mevcut düzenin sınırları içerisinde hapsedmesinin araçları olarak görülmektedir. Sendikalar, ya devlet eliyle kurulmakta ve faaliyetleri uygulanan/uygulanacak olan politikalara uyumu sağlamakla sınırlanmakta ya da bağımsız olarak kurulanlar kontrol altına alınmaya çalışılmakta ve sürdürdükleri faaliyetlerde bir çok engelle karşılaşmaktadırlar. Sendikacılar, sendika üyeleri sözkonusu faaliyetlerinden dolayı gözaltı, işkence, tutuklama, soruşturma, sürgün, işten atılma, katledilme gibi baskıları sürekli yaşamaktadır.

İşten çıkarmalara, özelleştirmeye ve zamlara karşı, eylemlerin grevlerin yapıldığı Ceza-yir'de, son birkaç yıl içinde 300 işçi öldürülmüştür. '97 başlarında ise bir sendika merkezi yöneticisi öldürülmüştür.

Nijerya'da 1994'te askeri yönetime karşı demokrasi iste-miyle gerçekleştirilen gösteriye, devletin kolluk güçlerince ateş açılmış ve bunun sonucunda 20 sendikacı ölmüştür.

Bolivya'da, kokainin yetiştirildiği üç aylık süre içinde gelişebilecek eylemleri engellemek amacıyla olağanüstü hal ilan edildi.

Honduras'ta "serbest bölgelerde" işçileri daha fazla çalıştırabilmek için uyarıcı ilaçlar kullanılmaktadır.

Arjantin'de, devletin baskıcı, katliamcı politikalarını açıklamak isteyen FATPEREN sendikası üyesi 129 gazeteci katledildi.

Brezilya'da, da sendikacılar çabalarından ötürü katledilmektedir.

Ekvator'da, sendikal faaliyet önünde ciddi yasal engeller söz konusu. Gösterilerde kitle üzerine ateş açılmakta, sendikacılar tutuklanmakta ve her türlü baskıya maruz kalmaktadır.

Neo-liberal politikaların uygulanabilmesi için askeri darbelerle başvurulduğu yarı-sömürge, yarı feodal ülkelerde genellikle sendikalar, demokratik kurumlar üzerindeki şiddet politikaları devam etmektedir. Söz konusu politikalara karşı gelişen hareketler gerçekleştirilen eylemler kanla bastırılmaya çalışılmaktadır.

TC tarihinde ise, 1952'de Türk-İş'in kuruluşuna kadar süreklilik kazanmış bir sendikal faaliyet sözkonusu değildir. Sendikalaşma önüne sürekli yasal engeller konmuştur. Bazı dönemlerde kaldırılan bu engeller sendikaların faaliyetlerinden dolayı, sendikaların yasaklanmasıyla sonuçlanmıştır. Türk-İş, 1952'de ABD'nin direktifiyle, TC tarafından kurulmuş olan bir devlet sendikasıdır. Kuruluş amacı ise, işçi sınıfının gelişen/gelişebilecek olan tepkilerini "demokratik" kurumlarla bastırmak ve düzen sınırları içine çekebilmektir. Ve Türk-İş bu misyonunu layıkıyla yerine getirmiştir. Süreç içerisinde de bu sistemleşerek bugüne gelmiştir.

DİSK, 1967'de, Türk-İş'e bağlı şubelerin, Türk-İş'in pratiğine karşı gelişen tepkileri sonucunda kurulmuş ve devrimci-demokrat sendikacıların ve sürecin işçi sınıfı hareketine etkisinden dolayı 80'lere kadar görece olumlu bir pratik hat izlemiştir. DİSK, görece olumludur, çünkü, reformist niteliği gelişen hareketliliğe sınırlar çizmesine neden olmuştur. Ve hareket, esasta DİSK'in sürece müdahalesiyle değil, tabanın dayatmasıyla gelişmiştir. 15-16 Haziran direnişi, 1976'da DGM'lerin kapatılması için gelişen hareket tabanın dayatmasıyla gerçekleşmiştir.

DİSK bu niteliğine rağmen, neo-liberal politikaların Türkiye'de hayata geçirilmesi amacıyla 24 Ocak 1980'de alınan kararların uygulanabilmesi için 12 Eylül 1980'de yapılan Askeri Faşist Darbe'den payına düşeni almış ve kapatılmıştır. Tüm demokratik hak kısıntılarının gaspedildiği, devrimcilerin, demokratların, aydınların yıllarca cezaevinde tutulduğu, tüm DKÖ'lerin, sendikaların kapatıldığı süreçte DİSK de kapatılmıştır. İşveren örgütleri ve niteliğinden dolayı Türk-İş faaliyetlerine devam edebilmiştir. '91 de yeniden açılan DİSK'in "sınıf ve kitle sendikacılığı" ya da "çağdaş sendikacılık" anlayışı, değişen koşullara yani YDD koşullarına işçi sınıfının "uyumunu" sağlamaktadır. Artan işsizliğe, sömürle sömürülen arasındaki uçurumun derinleşmesine, örgütsüzleştirmeye yani derinleşen sömürüye "uyumun" sağlanması, ya da kısaca emperyalist burjuvazinin emeğin daha da katmerli sömürü politikalarına, "çağdaş sendikacılık", "değişime ayak uydurma" adına motivasyon sağlanması, faaliyetinin esası olmuştur.

80 AFC'si sonrasında devletin işçi-patron ilişkilerine müdahalesi resmi statüye kavuşturulmaya çalışılmıştır. Yüksek Hakemler Kurulu'yla başlayan bu çabalar, en son M.Yılmaz hükümetiyle birlikte çıkarılan bir Bakanlar Kurulu kararıyla Ekonomik ve Sosyal Konsey (ESK) olarak resmileştirilmiştir. Faşizmin kurumsallaştırılması anlamına gelen ESK'nın kuruluşundaki amaç ise; IMF ve Dünya Bankasından kredi alabilmek için hızlandırılacak yenden yapılandırma politikalarına karşı ezilenler cephesinden gelişebilecek tepkileri nötralize etmek ve bu sürece işçi örgütlerini katarak toplumsal mutabakatın "demokratik" koşullarda gerçekleştiği manipülasyonunu yaratmaktır. Faşizmin kurumsallaştırılması anlamına gelen ESK'ya sömürülenler bu nedenle ihtiyaç duymaktadırlar.

Bugün bu tür ülkelerde işçi sınıfı, sendikalar ve tüm ezilenler üzerinde faşist baskıları emperyalizmden bağımsız ele ala-

mayız. Neo-liberal saldırılar dünyada tüm işçilerin yaşadığı sorunları ve talepleri ortaklaştırmakta ve aynı zemine çekmektedir. Bu olumsuz gidişata, ancak MLM ışığında komünistlerin, devrimcilerin müdahalesiyle "dur" diyebilir ve süreci ezilenler cephesinden, bugünün tersine çevirebiliriz.

Sendikalara ve sendikal harekete devrimci müdahalenin zorunluluğu

Evet dünyada hem emperyalist ülkelerde, hem de yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde işçi sınıfı ve tüm ezilenler birebir aynı derecede, aynı şekilde yaşamamakla birlikte, işsizlik, sendikasızlaştırma, sosyal hakların kısıtlanması gibi bir dizi sorunla karşı karşıyadır. Neo-liberal saldırı politikalarının uygulanma süreci; Japonya'daki işçiyle G. Kore'deki işçiye, ABD'deki işçiyle Latin Amerika ülkelerindeki işçiye, Fransa'daki işçiyle Afrika ülkelerindeki işçiye aynı politikaları dayatmaktadır. İşçi sınıfının sendikaların bu süreçte geliştirecekleri tepki önemlidir. Ancak asıl önemli olan da geliştirecekleri tepkiyi kimin, nasıl, hangi anlayışla belirleyeceğidir.

Özellikle görülmesi gereken; emperyalizm ya da kapitalist üretim tarzı var olduğu sürece işçilerin emekçilerin, tüm ezilen yığınların, dönemselsel olarak yaşam seviyelerinde bir iyileşme olsa bile iliklerine kadar sömürülecekleridir. Ve bu sömürü, MLM ideolojinin yol göstericiliği olmadan sona erdirilmeyecektir. Diğer bir nokta ise sendikaların bu süreçteki rolleridir.

Bugün sendikalar büyük ölçüde mücadeleciler geleneklerini yitirmiş ve emperyalist burjuvazinin politikalarına eklenmiş durumdadırlar. Yapılması gereken, sendikalara, işçi sınıfı hareketine devrimci müdahalenin aciliyetini kavramak ve kavratmaktır. Proletaryanın öncülüğünde gelişecek olan devrim mücadelesinde, sendikalar bugün hala geçmişteki önemini korumaktadır. Bunun için de, burjuvaziye karşı kazanılmış bu mevzilerin korunup, geliştirilmesi gerekmektedir.

Ulucanlar'da katliam yapan devlet, devrimci tutsakları asla teslim alamayacak!

Sendikaların korunup, geliştirilmesi uzlaşmacı, teslimiyetçi niteliklerinin, işten çıkarmalara, sendikasıztırmaya, işsizliğe vs. karşı, uzlaşmacı, teslimiyetçi sendika yönetimlerine rağmen geliştirilecek eylem ve grevlerle sağlanacaktır. Böylece sınıf sendikacılığı, yani işçi sınıfının, tüm ezilenlerin çıkarları doğrultusunda sorunlara çözüm arayan, proleter ideolojinin yol gösterdiği sendikacılık tekrar gerçek anlamda gerçekleştirilebilir.

Sınıf sendikacılığının yaratılma koşulları düne göre daha uygundur. Burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişki her geçen gün derinleşmektedir. Dünyada bir yandan, yoksulluk sınırlarının altında yaşayanların, açlıktan, ölenlerin sayısı artarken, diğer yandan bir avuç emperyalistin zenginliği de artmaktadır. Ve artık emperyalist ülkelerin ezilenleri de işsizlik, sosyal haklar için sokaklara dökülmektedir.

Sınıf sendikacılığıyla birlikte, proletaryanın uluslararası dayanışması da acil bir sorundur. Saldırıların ve taleplerin aynılaştığı bir süreçte, herhangi bir talep herhangi bir ülkede gelişen eylemliliğe işçilerin ve tüm ezilenlerin ülkeler özgünlüğünde ama dünya genelinde geliştirecekleri destek ve dayanışma eylemleri emperyalistler açısından geri adım attırıcı olurken, işçi sınıfı açısından siyasi bir kazanım elde edilecektir. YDD'nin geliştirmeye çalıştığı bireyselliğe karşı işçi sınıfının örgütlü, kolektif gücünün bilincine ulaşması böyle bir pratik süreç içerisinde sağlanacaktır. Sendikasıztırma ve varolan sendikaların, asıl olması gereken misyonlarını, ücret sendikacılığı, işletme/işyeri sendikacılığı ve salt örgütlü olan kesimin haklarının korunması (bu da tam anlamıyla yapılmıyor) biçiminde hedeflerinden saptırılarak işlevsizleştirilmesi, bu süreç içerisinde tersine çevrilebilecektir. Bu tersine çevirme sürecinde, devrimcilerin, komünistlerin işçi sınıfı ve ezilenler içerisinde yürüteceği ideolojik, siyasi mücadele yoluyla emperyalist burjuvazinin ezilenler üzerinde yarattığı ma-

niplasyonun yıkılıp proleter ideolojinin inşaası olmazsa olmazdır.

Önemli diğer bir nokta ise, salt işçi sınıfı içerisinde dayanışmanın geliştirilmesi dışında, tüm ezilen kesimlere, işçilere, köylülüğe, öğrencilere, memurlara, işsizlere yönelik saldırıları püskürtmek, bu kesimler arasında güçlü bağlantı sağlanmasını da gerektirmektedir. Tüm bu kesimlere yönelen saldırılar birbirinden bağımsız değildir ve bu kesimler devrim mücadelesinin müttefikleri oldukları için bu kesimler arasında sağlanacak dayanışma neo-liberal saldırıların boşa çıkartılması ve devrim mücadelesinin ilerletilmesi için gereklidir.

Kısaca, devrimcilerin, komünistlerin sürece müdahalesi işçi sınıfı içinde ve tüm toplumsal kesimler arasında dayanışmanın geliştirilmesi, bir yandan emperyalist burjuvazinin saldırılarını püskürtecek ve diğer yandan devrimci mücadelenin geliştirilmesinde önemli bir adım olacaktır.

Çalışma mevzuatında değişiklik çabaları ve işçi eylemleri

Neo-liberal politikalarla işçi sınıfının, ezilenlerin hakları gaspediliyor. Ezilenler açlığa, yoksulluğa, ölüme itiliyor. İşgücü istihdamında gerçekleştirilmeye çalışılan esneklik, işçiyi "koruyan" çalışma mevzuatında da sağlanmaya çalışılıyor. Emperyalistler ve uşakları, işten atılmaları, kısmen çalışma, geçici çalışma, çağrı üzerine çalışma vs.gibi uygulamaları hiçbir yasal engelle karşılaşmadan gerçekleştirmek istemektedirler. TİSK (Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu) bu istemlerini, TİSK İnceleme Yayınları 14. sayfada söyle dile getiriyor:

"Bugün ülkemizde çalışma hayatını düzenleyen yasalar, işletmelerin değişen ekonomik şartlara uyumunu zorlaştırmakta, yatırım yapanı, işçi çalıştırmanı ve üretmeni adeta cezalandırmaktadır. Diğer taraftan demokratikleştirme paketi adı altında iş güvencesi, işsizlik sigortası, memur sendikacılığı vb. yasa tasarıları 2822 sayılı Toplu İş

Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu'nda yapılmak istenen değişikliklerle mevzuatımız daha da katı bir hale getirilmeye çalışılmaktadır. Bu sosyal düzenlemeler, ekonomik istikrar tedbirleri ile taban tabana zıt düzenlemeleri öngörmektedir ve kendisinden büyük fedakarlıklar beklenen sanayimiz üretim ve yatırım yapamaz, işçi çalıştıramaz hale getirecek yapıdadır... Yapılması gereken, çalışma hayatını düzenleyen yasalarda esnekliğe gidilmesi ve ekonomik koşullar ile sosyal mevzuat arasına çok dikkatli dengeler kurulmasıdır" MESS (Metal Sanayicileri Sendikası) ise istemlerini ve sorunu şöyle dile getiriyor:

"İstihdamın teşvik edilmesi ve işsizliğin azaltılması için esneklik, Türk Çalışma Mevzuatı'na kazandırılmalıdır."

"Ülkemizde katı iş hukuku mevzuatı esnekleştirilerek, üretim faktörleri ve çalışma süreleri daha verimli kullanılmalıdır. Küreselleşen rekabet ortamında katı mevzuatlar bırakılmalı, yeni üretim ve yeni yönetim teknikleri uygulanmalıdır.

"Esneklik, işçiye zamanını daha iyi kullanma imkanı sağlarken, patron açısından da düşük maliyet, verimlilik, kalite ve uluslararası rekabet edebilme avantajı sağlanmalıdır."

"İş hukukunun, ortaya çıkan köklü değişikliklere uyum sağlamak amacıyla mevcut kurum ve kuruluşları yenileyerek daha esnek bir düzene kapı açması zorunludur. Gerekli yasal düzenlemeleri gerçekleştirerek ve çalışma hayatındaki çağdışı yaklaşımları terk ederek, bir uzlaşma içinde esnek yaklaşımların önü tıkanmamalıdır"

Bu iki işveren sendikasının dile getirdiği "katı iş hukukunun esnekleştirilmesi" talebi, özellikle Türkiye gibi işçi sınıfının gerçekte çok fazla korunmayan haklarının da gaspedilmesi anlamına gelmektedir. "İşçinin zamanını daha iyi kullanması"nın MESS ve tüm patronlar için anlamı, emek üretkenliğinin ve yoğunluğunun arttırılması ve işgücü istihdamında "küralsızlığın" getirilmesi yoluyla iş gücü sömürsünde "sınırların" kaldırılmasıdır.

Patronların bu istemleri, bütün ülkeler için geçerlidir ve hem ulusal, hem de uluslararası düzeyde tüm devletlerin planları arasındadır. GB 1995 yılı geçişi programında; "işgücü piyasasında esnekliği arttıracak ve yeni çalışma biçimlerini düzenleyecek mevzuat çalışmaları hızlandırılacaktır... Part-time ve esnek zamanlı çalışma türlerinin yaygınlaşmasını kolaylaştıracak mevzuat düzenleme hazırlık çalışmaları tamamlanacaktır. "denirken, TC, VII. Beş yıllık Kalkınma Planında ise; "Esnek zamanlı, kısmi zamanlı ve diğer standart dışı çalışma türlerinin düzenlenmesi için 1475 sayılı iş kanunu ile diğer mevzuatta düzenleme yapılacaktır." biçiminde gerekli değişikliklerin yapılması planlanmaktadır.

Emperyalistlerin ve uşaklarının uzun süredir gündeminde olan, sosyal yardımların kısılması, emeklilik yaşının yükseltilmesi, işten çıkartma durumunda ödenen tazminatların kaldırılması ya da ödenme koşullarının daha da zorlaştırılması gibi bir dizi değişikliklerle iş hukukunun esnekleştirilmesi çabası işçiler, emekçiler, ezilenler tarafından çeşitli düzeylerde eylemlerle, tepkilerle karşılanmaktadır. İşçiler, emekçiler uzun süren uzlaşma ve beraberinde ideolojik dejenerasyon etkilerine rağmen yasalardaki değişiklikler, toplu işten atılmalar gibi somut saldırılarda tepkilerini eyleme dönüştürmüşlerdir. Özellikle '90 sonrasında yoğunlaşan sosyal hakların kısıtlanması gibi yasal değişimler, büyük direnişlere dönüşmüştür.

Bu süreçte eylemi satan sendika ağalarına, grev kırıcılara, kapitalistlerin işten atmaları yoğunlaştırmasına, devletin (kolluk güçlerinin) saldırılarına rağmen direnişler devam ettirilmiştir. Başarıyla sonuçlananların yanısıra patronların taleplerinin kabul etmediği, geri adım atmadığı eylemler de gerçekleştirilmiştir. Görülmesi gereken ise işçi sınıfının neo-liberal saldırılara karşı ayağa kalkışdır.

İşten atılmalara ve sefalet ücretine, örgütlenerek karşı duralım!

Emperyalizm ve MAI

Açıklama: Aşağıdaki yazı Türkiye MAI Karşıtı Çalışma Grubu'nun çıkardığı "MAI: 21. Yüzyılın Sömürgecilik Bildirgesi, Globalleşmeye Karşı Enternasyonalizm" adlı kitabından alınmıştır.

Her dünya düzeni egemenler tarafından kurulmaktadır ve dünyanın egemenler arasında nasıl paylaşıldığının ifadesidir. 1980'li yıllarla başlayan ve özellikle de 90'lı yıllarda tüm sonuçlarıyla gerçekleşen Yeni Dünya Düzeni, yeni oluşan dengeler üzerinde emperyalist paylaşım ve sömürde yeni bir gelişmeyi dünya gündemine sokmaktadır. **Bu gelişme MAI'dir.** MAI ile ilgili çalışmalar 1995 yılında OECD içinde başlamış olmasına rağmen, bunun somut çalışmaları ve ilişkileri özellikle NAFTA ve ikili yatırım anlaşmaları uygulamaları ile 1980'li yıllarda başlamıştır ve geline süreçte bu ilişki tüm dünya geneline yayılmak istenmektedir.

Emperyalist güçler arasındaki ilişkiler, güç dengeleri, sermaye düzlemindeki yeni gelişmeler, egemenlerin kurduğu dünya düzenlerinin yeniden ve yeniden kurulmasını zorunlu kılmaktadır. Bu döngünün bir başka ifadesi de, **emperyalist sermaye birikiminin yoğunlaşmasının ve merkezleşmesinin neden olduğu sermayeler arasındaki çatışmalar ve sonuçları üzerinden, dünyanın yeni güçler zemininde yeniden paylaşımıdır.** Bu çatışma sermaye klikleri arasında, egemen konumlarının korunması-yitirilmesi, emperyalist sömürden ve paylaşımından az ya da çok pay almaya yönelik mücadeleden kaynaklanmaktadır.

Emperyalist klikler arasındaki bu mücadele hep vardı. Bugüne kadar bu paylaşım kavgası, ülkeler arasında olduğu zamanlarda savaşlarla (dünya öl-

çeğine yayılabilen) ve ülkeler arasında klasik emperyalist bağımlılık biçiminde yürümekte idi. Ancak emperyalizmin özellikle son yirmi yıldır, içine girdiği yoğunlaşma ve merkezleşmenin biçimlendirdiği yeni yönelimi farklılaşmıştır. Artık paylaşım ülkeler arasında yürümekte, neredeyse işkollarına kadar inen bir düzlemde, ülkeler ya da emperyalist ulus-devlet güçlerinin birlikteliği düzleminde değil, onları da aşan, ulus ötesi sermayenin belirlediği zeminlerde gerçekleşmektedir. MAI bu yeni düzlemin en gelişmiş adıdır.

Bu yeni zeminde emperyalist klikte yaşanan tasfiyeler sonucu oluşan en egemen sermayenin yeni yapısını önemli bir özgünlük iken, dünyanın ulusal sınırlarla korunmuş coğrafyalar üzerinden paylaşımı da bu yeni özgünlük önünde ciddi bir sorun haline gelmiştir. Emperyalizmin yeni eğilimi tarafından koşullanan sözkonusu özgün yapısını, en egemen emperyalist sermayenin yeni hiyerarşik egemenlik ağının oluşturulması süreci ile

doğrudan ilişkilidir. En egemen (kitabımızda ulus ötesi sermaye olarak tanımladığımız) emperyalist sermayenin ayırt edici özelliklerini özetle şöyle tanımlayabiliriz: Kendi mali sermaye bileşikleri içinde, ulusal ya da uluslararası nitelikteki tüm sermaye bileşiklerini yutma, etkisizleştirme, değersizleştirme yolu ile yeni bir merkezleşme zemininde gerçekleşen en büyük sermayedir. Bu sermaye, tasfiye ettiği sermayenin elindeki, katma değeri düşük, kirli, hantal işkollarını kendi denetiminde çevre ülkelere kaydırmaktadır. Aynı zamanda merkez ülkelerdeki üretimini de, bilgi-değer-yoğun teknoloji üretimi biçiminde örgütlemektedir. İşte ulus ötesi sermayenin yeni eğilimi ile belirlenen bu süreç, esnekleşen üretim, hiçbir kural tanımayan çalışma koşulları, üretimin yukarıda belirtilen bütünlük içinde dünya çapında dağıtılarak parçalanması, ulus-devletlerin, salt bölgesel savaş aygıtları haline dönüştürülmesini koşullandırmaktadır. Böylece hem emperyalist egemen sermaye klik-

leri içinde yoğun bir tasfiyeyi ve hem de bu hiyerarşi içinde neredeyse işkolları düzeyine indirgenmiş ve tüm ülkelerin ayırmsız talanına dayanan bir paylaşımı gündeme getirmiştir. Bir örnekle açıklarsak; sözkonusu yeni ilişkiler içinde, yalnızca bağımlı çevre ülkelerin yanında Amerika, Japonya, İngiltere, Fransa, Almanya gibi emperyalist ülkelerin de işkollarına indirgenen sömürü ilişkileri içinde talanı gündeme gelecektir.

MAI görüşmeleri sürecinde gündeme gelen "çekinceler" sorunu işte tam da bu konuda ortaya çıkmaktadır. Ulus devletlerin ulusal yasaları ile (özellikle emperyalist ülke devletlerinin) görece korunabilen, emperyalist sömürden hala pay alabilmenin olanaklarını bulabilen sermaye kesimlerinin, verili siyasal statüler içinde etkinlikleri sözkonusu olabilmektedir. İşte bu etkinlik, "çekinceler" sorununu daha anlaşılır kılmaktadır. Kısa vadede bu çekinceler sorun olmasına rağmen, gerek sermaye içi tasfiyeler (şirket evlilikleri, sıcak para politikaları, pa-

Ulucanlar'da katliam yapan devlet, devrimci tutsakları asla teslim alamayacak!

tentlisans, standart vb. silahlarla), gerekse ikili ve bölgesel yatırım anlaşmaları ve serbest bölgeler ile bu mevzideki direnişin maddi temeli ortadan kaldırılmaktadır. Özellikle bu direnişin en önemli dayanaklarından biri olan ulus-devletler ve bürokrasi-lerin varlık temelleri bu politikalarla tasfiye edilerek, talanın önündeki engeller ortadan kaldırıldığı gibi sermaye içi tasfiyeler de hızlandırılacaktır.

Sözkonusu tasfiye bağımlı ülkelerde, ağırlıklı olarak devlet desteğinde oluşturulan kapitalizmin, devletin yapılanış biçimiyle de ilişkili olarak biraz daha sorunlu olacaktır. Fakat bu geri dönülmez süreçte, bu direniş de ortadan kaldırılacaktır. Bu anlamda ilk adımlar da atılmıştır. "İşbirlikçi teknelci sermaye" olarak tanımlanagelen büyük sermayenin, uluslararası yeni emperyalist hiyerarşi içinde ulus ötesi sermaye ile entegrasyon süreci yoğunlaşarak sürmektedir. Zor ve sancılı da olsa, ulus-devletin özellikle ülkemizdeki bürokratik yapısının tasfiyesi kaçınılmazdır. **Emperyalizm her yeni paylaşım ilişkileri sürecinde bürokratik tasfiyeleri gündeme sokar ve onu kendi emperyalist programlarının yerel veya bölgesel düzeyde gerçekleştirilmesinin basit memurları haline getirmeye çabalar.** Genelde de başarılı olur. Yakın tarihte özgün örneklerle tanık olduk. Önce İtalya, Güney Kore, İspanya, son olarak da Endonezya. Türkiye bu konuda benzer ülkelerden farklı, özgün ve köklü bir devlet geleneği ve yapısına sahiptir. Bu açıdan sözkonusu operasyon çok daha karmaşık dengeler içerisinde gerçekleştirilmektedir. Bu konu ayrı bir yazının konusu olacak kadar geniş bir konu olduğu için, şimdilik koymuş olduğumuz bağlam içinde tespitle yetiniyoruz.

Bu yeni süreçte önemli bir olgu da, mali sermaye olgusunun almış olduğu yeni biçimdir. Emperyalizmin içine girdiği yeni süreçte **mali sermaye ile sanayi sermayesi arasında zaten varolan bileşiklik, tarihin hiçbir döneminde olmadığı kadar bütünleşmiştir.** Herhangi bir sermaye kesiminin mali bölü-

münün, dünyanın herhangi bir köşesinde ya da bölgesinde şartları uygun bulup aktif hale gelmesi, kendi başına bir mali sermaye grubunun varlığını göstermez. Hele ki bu aktif hale gelen mali sermaye grubunun, hareket ettiği alandaki sanayi kesimiyle cebelleşiyor olması, hiç de mali ve sanayi sermaye kesimlerinin çatışması olarak görülemez. Bu çatışma, en egemen emperyalist sermaye kesiminin elinde giderek büyüyen mali sermaye silahı ile (sıcak para ticareti) sermaye içi egemenlik hiyerarşisi içinde kuşatma, çökertme ve yutma stratejisinin hayata geçirilmesinde gerçek anlamına ulaşır. Buna en somut örnek de Uzak Asya'da yaşanan "kriz"dir.

Önemli bir olguyu da açıklamamız gerekmektedir. Kitabımızda kullandığımız mali sermaye, emperyalizmin klasik tanımında içinde, emperyalizmin özgünlüğünü belirleyen finans-kapital tanımından farklı, yeni bir kavramlaştırma çabasının ifadesi değildir. Vurgulanmak istenen, mali sermaye-sanayi sermayesi klasik ilişkisinin yanında bugün, özgün bir mali sermaye çevriminin tanımlanmasıdır. Mali sermaye (para sermaye) ile sanayi sermayesi en üst seviyede bir bileşiklik yaşamakla birlikte mali sermaye bileşiminin etkinliğinin arttığını görmekteyiz. Ulus ötesi sermayenin gelirlerinin önemli bir kısmını üretim dışı faaliyetlerden elde etmesi bir gerçekliktir. Mali sermaye piyasaları, artık üretimin finansal kaynağının yaratılmasının ötesinde, emperyalist yeniden-üretim özgün bir alanı haline gelmiştir. Günümüzde reel ekonomiden finansa aktarılan kaynakların eskiye oranla çok daha fazla arttığı bir gerçektir. Emperyalizmin yeni yöneliminin en karakteristik yanlarından biri de bu olgudur.

Diğer bir olgu da emperyalist yeniden-üretim ve sermaye birikiminin özgün alanı olan bu mali piyasalarda, Soros ile simgelenen para tacirlerinin de bulunmasıdır. Bu tacirler, dönemsel olarak sermaye içi çatışmalarda ve tasfiyelerde, provokasyon silahı olarak kullanılabilirler.

MAI ulus ötesi sermayenin

tam egemenliğindeki emperyalizmin, içine girdiği yeni yönelimin gerektirdiği tüm ihtiyaçları, ilişkileri karşılayacak, kurumlaştıracak ve koruyacak uluslarüstü bir düzenleme olarak yaratılmak istenmektedir.

Şu anda dünyada en örgütlü ve en güçlü kesim olan emperyalist ulusötesi sermaye kesimi, kendisi için tüm yasaklamaları, kısıtlamaları, engelleri, sınırları kaldırmak, yok etmek istemektedir. Tüm ulusal sınırları ortadan kaldırırken, çatıştığı sermaye kesimleri için de kendisinden bağımsız bir alan bırakmama konusunda tüm kurumsal önlemleri, (ekonomik, siyasal, hukuksal, kültürel, ideolojik ve askeri) almak istemektedir. MAI anlaşmasının metni bu çabanın ayrıntılarını bizlere vermektedir.

Emeğin esnekleştirilmesi, emeğin daha acımasızca sömürsününün, emek cephesinin parçalanmasının, en önemlisi de sermaye içi çatışmalarda, ucuz emeğin iş kolları ve sektörler bazında denetlenmesini içermektedir. Nasıl ki esnek üretim, esnek emek, esnek ücret sistemi istiyorlarsa, aynı şekilde esnek hukuk istiyorlar. İhtiyaçları doğrultusunda oynayacakları, evrensel egemenliğin doruğuna ulaşacakları bir hukuk sistemi istiyorlar.

Ulusal devleti, ulusötesi emperyalist sermayenin basit birer icracısı haline dönüştürürken, asker-sivil kurumlarıyla emek cephesinin her türlü muhalefetine önlenmesi ve en acımasız şekilde bastırılmasının aracı haline getirmek istiyorlar.

Ulusal orduları, emperyalist jandarmalığın bölgesel karakolları durumuna getirerek, halkların birbirine kırdırılmasını ve böylece emperyalist jandarmalığın tüm maliyetinin, artık asker-polis devleti haline getirilecek olan ulus devletlere yüklenmesini istiyorlar.

Bunları yaparken, ideolojik ve kültürel kuşatmanın ve saldırının tüm araçlarını harekete geçiriyorlar.

Özellikle faşizan, gerici, barbar yönetimler altında; yoksulluk ve barbarlık koşulları altında sömürülen halkları, tüm bu saldırıları gerçekleştirmek için ihtiyaç duydukları kitle tabanı

haline getirmek için neo-liberal ideolojik propagandayı devreye sokmak istiyorlar.

Özellikle "evrensel hukuk" söylemleri, "gelişmiş insan hakları"na kavuşma, "zenginliğin artarak paylaşılması" ve çalışma koşulları ile ilgili yalanlarla, dünya halklarının bu propaganda ile aldatılması sağlanabilmektedir. Bu konuyla ilgili aldatıcı somut pratik etkinlikleri de bir kanıt olarak sunmaktadır dünya halklarına. Örneğin Endonezya'da gerici Suharto yönetimine karşı bir ayaklanmayı örgütleyebilmekte; yine çeşitli işkollarında, çocuk ve kadın emeğini barbarca kullanan ve böylece önemli bir rekabet ve iktidar gücü bulabilen sermaye kesimlerine karşı uluslararası ticarete yaptırımlar uygulayabilmekte ve dünya çapında muhalefet geliştirebilmekte olan ulusötesi emperyalist klik, böylece hem iç tasfiyeyi gerçekleştirmekte, hem de neo-liberal ideolojik propagandasını geniş kitlelere hoş gelecek pratiklerle daha etkin kılabilenmektedir.

Rafine, tek merkezli bir kültür ve yaşam tarzını elindeki tüm iletişim ve propaganda araçlarıyla sürekli pompalayarak, tüm insani değerlerin uzağında, sanal bir dünyanın esareti altındaki yaşam, "tek ve en iyi yaşam" seçeneği olarak sunuluyor. Sonuçları bağlamında söylenebilecek birçok şeyi, Meksika'ya, Brezilya'ya, Filipinler'e, Uzak Asya'ya bakarak ortaya dökmek mümkün. Dünyanın içinde bulunduğu bu yeni süreci iyi okumak, MAI'nin ne olduğunu, ne olacağını, ne getirdiğini, ne getireceğini anlamak ve anlatmak zorundayız. Neo-liberalizm ve MAI'nin, parlak demagogik kılıfları çıkartıldığında geriye yoğunlaşmış, insani ve ulusal özelliğini yitirmiş militarist bir güç kalacağını iyi anlamak ve anlatmak zorundayız.

MAI Tartışmalarında Önemli Bir Konu: Ulus-Devlet

Ulusötesi sermaye olarak tanımladığımız, aslında MAI ile ciddi bir sermaye içi tasfiyeyle en egemen emperyalist klik haline gelen sermaye, kendi bulunduğu ulus-devlet sınırları dahilinde, devletin çok kısmi

İşten atılmalara ve sefalet ücretine, örgütlenerek karşı duralım!

de olsa "sosyal" karakterinden dolayı diğer kesimlerle eşit gibi görüntü vermektan artık sıkıntı duymaktadır. Bu sıkıntı, varoluşunun özünü ve biçimini değiştirmek için, dünya çapında artık-değere yoğunlaşmış ve merkezleşmiş bir şekilde el koyabilmek için, atmak zorunda olduğu adımları atamamanın sıkıntısıdır.

Egemen emperyalist klik kendi sınırları dahilindeki devletlerin "sosyal" karakterini tam anlamıyla yok edip, çıplak bir şiddet aygıtı bırakmak ve bu şiddet aygıtının da kendi koyduğu ve tamamen kendine çalışan bir hukuk sistemini uygulamasını istemektedir. Eski tipte, içinde tüm dünya emekçilerinin ve diğer sermaye kesimlerinin de kazanımlarını barındırmak durumunda bulunan devlet sistemi, artık egemen emperyalist klik için bir cendere haline gelmiştir.

Devletin yapısı tüm dünyada değiştirilmelidir. Mevcut ulus-devlet, sermayenin farklı kesimlerinin belirli düzeylerdeki paylaşımına olanak verdiği, "demokratik" diye nitelenen yapısı ve buna uygun kurulan hukuk sistemi, artık en egemenler arasındaki bölüşümü düzenleyecek bir "demokrasi" ve "hukuk" sistemi haline gelmelidir. Böylece devlet, bir ulusal sınırı ve pazarı ifade etmekten çıkmalı ve dünyayı kendi aralarında paylaşmaya çalışan en egemenlerin, -vermek istedikleri düzen olan- kendi dışındakileri denetim altında tutabilecekleri ve istedikleri gibi seferber edebilecekleri, kurdukları sistemi güvence altına alabilecekleri bir aygıt haline gelmelidir.

Ancak, böyle bir çaba kendileri dışındaki tüm kesimlerin şiddetli muhalefeti ile karşılaşacaktır. Öyleyse hem ulus-devlet sınırları içinde, hem de dünya ölçütünde karşısındaki muhalefeti kendi çıkarlarına en uygun düzeyde parçalayıp birbirine düşürmeye ve bir kısmını kendi sağlam ittifakları arasına sokmaya çalışacaktır. Herşeyden önce en büyük çatışmayı yaşayacağı diğer sermaye kesimlerine karşı geniş kitleleri arkasına almalıdır. En büyük dünya ser-

mayesi olan ulusötesi egemen sermayenin, geniş kitleleri manipülatif yollarla arkalaması daha kolaydır. Çünkü eskiden en egemen sermayenin, dünyada tüm insanlığa karşı işlediği işrenç suçlar için taşeron olarak kullandığı kesimler, artık tasfiye etmek istediği sermaye kesimleridir. Demokratik kesilerek, onları kitleler önünde sözde teşhir etmek ve bu yolla kitleleri inandırmak kolaydır. Çünkü herkes sermayenin bu kirli kesimlerine karşı, zaten çok açık bir nefret beslemektedir. Tıpkı egemen sermaye tarafından yaratılan kara para, kayıt dışı ekonomi ve mafyalaşan sermaye hareketinin misyonunu tamamlayarak, yine egemen sermaye tarafından tasfiye edilmesi gibi. Bugün hararetle yürütülen sözde temizlik operasyonları, aslında egemen sermayenin ihtiyaç duyduğu kitle tabanının yaratılmasında en önemli araç olarak kullanılmaktadır. Gerçek ise, egemen mafyanın, kendi yarattığı küçük mafyayı yutmasıdır.

Gerek emperyalist ülkelerde ve gerekse bağımlı ülkelerde tasfiye edilme sürecindeki sermaye kesimleri için, eski devlet sistemi en iyisidir. Çünkü ancak o sistem, iktidar ve pasta payına ve artık-değere ortak olabildikleri hukuk sisteminin bulunduğu bir düzendir. Dolayısıyla onlar için, emekçilerin değiştirmek için mücadele etmekte oldukları bu düzeni elden geldiğince değiştirmemek en iyisidir. Bu sebeple de emekçileri en egemen sermayeye karşı arkalamaları oldukça zordur. Üstelik artık ellerinden tüm araçlar alınmaya başlandığı için egemenlerin karşısında "demokrasiye" ihtiyaç duyacaklar, bu sebeple "demokratlaşmaya" başlayacaklardır! Emekçi sınıfların ise ekmek ve su gibi özlediği şey olan demokrasi (burjuva anlamda dahi) olduğu için, demokrat söylemler dikkatlerini çekecek ve hatta bazı emek grupları bu sermaye kesimi ile ittifaka yönelebilecektir.

Ancak, sermaye kesimlerinin, devleti bugünkü düzeyde tutmaya, hatta geriye çekmeye çalışmaları konusunda pek şansları yoktur. Çünkü ya en egemen sermaye kesiminin işine

yarayan burjuva demokrasisi ya da emek saflarının demokrasisi olacaktır. Arada birşeyler olması ancak ara süreçlerde mümkündür ve ara süreçler gerilim süreçleridir, gelip geçicidir.

Emek Safları Açısından Ulus-Devlet

Ulus-devletler, insanlığın yolculuğunda, burjuvazinin feodaliteye karşı mücadelesinde bir pazar sınırı olarak işlevini görmüştür. İnsanlığın katettiği yolda artık, ancak yerel zenginlikleri ve kültürleri kaybetmemek açısından işlevli olabilir. Sınıflar mücadelesinin ve pazar işlevini sınırlı da olsa yerine getirmenin aracı olarak devlet, toplumsal gelişim süreçlerini etkileyemez. Dolayısıyla ulusötesi en egemen emperyalist sermaye kesimlerinin, işlevini değiştirmeye çalıştıkları ulus-devlet, emek safları açısından bir mevzi olarak kabul edilip, ulusalci perspektiflerle savunulmamalıdır. Elbette egemen emperyalist kesimler ulus-devletin cenderesini kendileri için kırmak, ancak özellikle de emek güçlerine karşı güçlendirerek korumak istemektedirler.

Emek safları en egemen emperyalist kesimin uluslararasılığı da aşmış, ulusötesi örgütlenmeye gitmesinin karşısına salt ulusalcılıkla değil, ulusötesiliği de aşan, sınıfları, sınırları, tüm egemenlik ilişkilerini aşan bir anlayış, tutum ve yaşam tarzıyla çıkmalıdır. Yoksa "kötü" burjuva devlete karşı "iyi" burjuva devlet, tasfiye edilen sermayenin devlet anlayışının yerine egemen sermayenin devlet anlayışını kabul etmek, insanlığın tarihsel yolculuğunda çok anlamlı olmayacaktır. Böyle bir yaklaşım barbarca yaşanan bu dünyanın mevcut varlığının ömrünü uzatmak anlamına gelecektir. Ve aynı zamanda, daima burjuvazinin farklı kesimlerinin kendi gündemlerine emek saflarını kazanamamasının önüne geçilemeyecek, emek safları insanlığın kaderine kendi bağımsız iradesini yansıtamayacaktır.

Ulus-Devletin Kaderi

Elbette ki bu kader, sermayenin iç çatışma ve uzlaşmaları tarafından belirleneceği kadar,

emek saflarının farklı kesimlerinin mücadelesi ile de belirlenecektir. Bugün emek saflarının örgütlülük düzeyi, etkinliği ve kapasitesi, ciddi eksiklik ve zaafırlar nedeniyle yukarıda sözünü ettiğimiz perspektiften çok uzaktadır. Ancak bu gerçeklik, karamsar tablolar yaratmak için bahane olamaz. Tam tersine eksiklikleri, zaafırları aşmak için daha yoğun faaliyetler yaratacak örgütlülüklere ulaşmaya dönük çabaları yoğunlaştırmalıyız.

Eğer, ulus-devletin kaderi, sermayenin farklı kesimleri tarafından belirlenirse, egemen emperyalist klik, dünya çapındaki ittifaklarını yaratarak yeni bir dünya düzenini, bugünden hukuksal altyapısı olan MAI ile destekleyerek oluşturacaktır.

MAI'nin gelişim sürecini izleyerek sermayenin farklı kesimleri arasındaki savaşın seyri de izlemek mümkündür. Elbette ki egemen klik, MAI teşhir edilse ve püskürtülse bile, bir başka araç bulacaktır. **Bu anlamda egemenlerin araçlarını boşa çıkarmak ne kadar önemliyse, daha da önemli olan olgu, onların bitmek tükenmek bilmeyen gündemlerinin esiri olmaktan kurtulmak ve sermayeyi emeğin bağımsızlaşmış gündemlerinin peşinden sürüklemektir.**

Bugün, emperyalist krizin en somut ifadesi olan sermaye içi egemenlik ve paylaşım çatışmaları, emek ile sermaye çatışmasının tarihsel zeminini gölgelemekte ve gündemi belirlemektedir. Her yeni düzen bu kriz koşullarında emperyalistler için hemen eskimekte ve dünya halklarına yeni bir saldırının ifadesi olan yeni dünya düzenleri dayatılmaktadır.

Egemen emperyalist klik başarılı olur mu olmaz mı bilinmez, ancak tüm emek saflarını ve diğer sermaye kesimlerini tarihsel bir yenilgiye uğrattıp başarırorsa, insanlığın gelişim sürecini bir süre daha engelleyerek tarihin çöp sepetine gitmeyi bir süre daha geciktirmiş olacaktır.

Ulucanlar'da katliam yapan devlet, devrimci tutsakları asla teslim alamayacak!

Süreç ve eylem birlikleri

Yeni Dünya Düzeni (YDD) çerçevesinde sürdürülen "yeniden yapılanma" politikalarının yansımalarını, emperyalizme göbekten bağlı Türkiye'de de her alanda görmek mümkündür.

Emperyalizmin ve kapitalizmin taşeronu TC devleti askeri, siyasi, ekonomik, sosyal alanlarda ağa babalarının talimatlarını eksiksiz uygulamanın telaşı içinde.

Uluslararası Para Fonu (IMF) ve Dünya Bankasının (WB) direktifleri ile 2000 yılı Türkiye Bütçesinin %50'si borç ve faiz ödemelerine ayrılmış, Uluslararası Tahkimin yasalastırılması ile ülkenin sömürge konumu pekiştirilmiş, özelleştirmenin önündeki yasal engeller kaldırılmış, Sosyal Güvenlik Yasası(!) yangından mal kaçırıcısına meclisten geçirilmiş, çalışanların kazanılmış sosyal hakları gasp edilmiş, yaşarken emekli olabilme hakları ellerinden alınmıştır.

Ulusal Sorun'un geldiği kolumdan moral bulan faşist odaklar, kabaran iştahlarıyla, katliam politikalarının rotasını sosyal kurtuluşun nefelerine yöneltmiş ve Ankara Merkez Kapalı Cezaevinde (Ulucanlar'da) 10 devrimciyi katledip onlarcasını da yaralamışlardır.

"Demokratik Cumhuriyet" in "Demokratik Anayasa" paralelindeki çalışmaları T.Kürdistanı'nda da meyvelerini vermeye devam etmektedir. Kürt ulusuna yönelik inkar ve imha politikaları hızından birşey kaybetmemiştir. Soykırım, abluka, ambargo, zorla göç ettirme, yayla yasakları, köy yakmalar, köy boşaltmalar, kontr-gerilla faaliyetlerinden ödün verilmemektedir. TC için "En iyi Kürt, ölü Kürttür" diyenlerde bir zihniyet değişikliği görülmemektedir.

İnsan Hakları Derneği (İHD) Genel Merkezi'nin Temmuz, Ağustos ve Eylül 1999, üç aylık raporunda ulaşabildiği kadarıyla açıklanan ihlallere bir bakalım: 65 kişi yargısız infaz ve

işkence sonucu ve 47 kişi faili meçhul(!) cinayetlerle yaşamını yitirmiştir. Toz pembe barış rüzgarlarının estirmeye çalışıldığı bu süreçte 203 kişi çatışmalarda öldürülürken, sivillere yönelik saldırılar sonucu 55 kişi yaşamını yitirmiştir. Yine İHD'nin verilerine göre 165 kişi yaralanmış, 7915 kişi gözaltına alınmış ve 397'si tutuklanmıştır. 15 mezra, köy yakılıp boşaltılmıştır. Cezaevlerindeki tutuklulara yönelik saldırılarda 82 kişi yaralanmıştır.

Çalışma yaşamına yönelik saldırılar artmış, 2758 kişi işten atılmıştır. Muhafız kurum ve kuruluşlara yönelik saldırılarda 30 yer bombalanmış ve kundaklanmıştır. 11 kitle örgütü, siyasi kuruluş ve yayın organı kapatılmış, 18'i baskına uğramıştır. 71 yayın toplatılmış ve yasaklanmıştır...

(İHD, burada 17 Ağustos 1999'da depremin felakete dönüşmesinden birinci derecede sorumlu devleti -ki binlerce insan yaşamını yitirmiş, onbinlercesi sakat kalmış, yüz binlercesi evsiz-işsiz- insan hakları ihlali açısından değerlendirmeye almamakla büyük bir yanılğı içindedir.)

Demokratik ve bilimsel bir ortamda eğitim yapmak isteyen öğrencilere pervasızca saldırılar sürmektedir. Devlet bu çerçevede 5-6 Kasım 1999 tarihlerinde terör estirmiş, yaklaşan Avrupa Güvenlik(!) ve İşbirliği Teşkilatı (AGİT) toplantısı öncesinde efendilerine sadakatını göstermek için de terör estirmeye devam etmektedir. Bir yanda 17 Ağustos 1999 depreminin ardından hiç bir güvenliği kalmamış yüzbinlerce insanımız, diğer yanda Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı sahtekarlığı.

Hükümetlerin izlediği tarım politikaları, yoksul köylümüzün kazanılmış haklarını da ellerinden alarak daha da yoksullaşmasının zeminini hazırlamaktadır. Zaten son derece düşük olarak belirlenen taban fiyatlar, gübreye, ilaca, akaryakıt vb. yapılan zamlarla erimekte, köy-

lümüz adeta köleleştirilmektedir.

Kısacası bir yanda komprador-burjuvazi ve büyük toprak ağaları, diğer yanda MGK ve TSK kelimenin tam anlamıyla yoksul ve emekçi halkımızı kuşatma altına almışlardır.

Yani karşımızda kendi sınıfının çıkarları için örgütlenmiş bir güç vardır. Her alanda topyekün saldırıya geçen bu güce karşı örgütlenmek ve örgütlü gücümüzle karşı koymak boynumuzun borcudur. Böylesi bir süreçte eylem birliklerini hayata geçirmek halklarımıza karşı sorumluluğumuzun bir ifadesidir.

Bu noktada eylem birliğinden ne anladığımızı kısaca açıklamakta yarar var.

Eylem birliği sorunu geçmişten bugüne değin sıcaklığını korumaktadır. Önümüzdeki süreçlerde de koruyacaktır.

Devrimci ideolojiyi kaba bir tanımla; evreni ve dünyayı proletaryanın bilimsel yöntemiyle görme, anlama ve bu bilimsel temellere göre şekillenme, yıkarken yerine yenisini inşa etme savaşımı olarak tanımlarsak, eylem birliklerinin ideolojik birlikler olmadığını, genel stratejiye hizmet edecek olan kısa vadeli taktikler olduğunu görürüz. Tabi ki eylem birliklerinin aralıklı olarak uzun bir sürece yayılmasının da mümkün olduğunu görebilmeliyiz.

Yani eylem birlikleri proletaryanın öncülüğünde oluşturulan sınıflararası ittifak olan cephe gibi stratejik değil, tamamiyle taktik olgudur. Bu anlamda eylem birliğini merkezi irade birliği ile karıştırmak sapla samanı birbirine karıştırmak olur.

Eylem birliğinin bugünkü koşullarda yapılabileceği güçler devrimci halk güçleridir. Bu birliğin ortak paydası devrimci olmalıdır. Her ne şekilde olursa olsun, yeter ki birlik olsun anlayışı sağ oportünist bir anlayıştır...

Birliğin şartları ortaya konmadan yani nitelikleri be-

lirlenmeden yapılan bir birlik anti bilimseldir ve sakat sonuçlara gebedir. Kısaca birliğin şartlarına değinecek olursak:

Öncelikle eylem birliği içinde yer alan güçler, karşılıklı siyasi birer güç olarak birbirlerini resmen tanımalıdırlar.

Eylem birlikleri oluşturulurken örgütsel ve siyasal bağımsızlığın korunması esastır. Bu da "eylemde birlik-ajitasyon ve propagandada serbestlik" ilkesi ile olanaklıdır. Bu ilke iyi anlaşılmazsa eylem birliklerinin içeriği de kavranamaz.

"Eylemde birlik, ajitasyon ve propagandada serbestlik" ilkesinin birlik yönünden anlaşılması gerekenler şunlardır: Eylem birliğinin oluşmasına sebep oluşturan platforma sadık kalmak, bu platformda belirlenen ve kitlelere verilmek istenilen mesajların yığınlara mal olmasını sağlamaya çalışmak, içeriğin kaybolmasına yol açacak anlayış ve kurumlardan kaçınmak. Yani eylem birliğini oluşturan etmenlerin birlik yönüne ağırlık vermek, ortak şiarlara, ortak noktalara öncelik tanımak...

Bu ilkenin ajitasyon ve propaganda yönünü de sınırsız olarak kavramamak gerekir. Bunu ilke olarak tanımak, pratik eylem içerisinde, bu serbestlik yönünü, eylemin birlik yönüyle sınırlamaya çalışmak, eylemin özünün karartılmasını da önleyecektir.

Burada şiarımız hem birlik, hem de mücadeledir. Zira mücadeleye birliği zayıflatmaz, aksine gelişmesine ve güçlenmesine olanak sağlar...

Eylem birliğine katılan güçler yapılacak ve yapılan çalışmalarda ortak sorumluluklar alıp, üzerine düşen görevleri yerine getirmelidirler...

Unutmamak gerekir ki **lafazanlık ayırıştırır, iş birleştirir;** zaman az laf çok iş zamanıdır. İş üretmek için eylem birlikleri ne.

İşten atılmalara ve sefalet ücretine, örgütlenerek karşı duralım!

İkibinli yıllara hazırlanan ülke-miz, çizilen bütün pembe tablolarla rağmen görünen o ki 2000 yılında da yaşantımızda değişen birşey olmayacak;

IMF ve Dünya Bankası'nın siyasi iktidara reçete ettiği programlar bir bir uygulanmaya başlandı.

Özelleştirmeyle kapı önüne konulan işçiler, aynı zamanda açlığa ve sefalete terk ediliyor. Milyonlarca işsizlik ordusuna yenileri ekleniyor. İktidara gelmeden önce oy almak için binbir takla atanlar, bugün işçileri kapı önüne koymak için adeta birbirleriyle yarışıyorlar. Bunun adına da cesur kararlar deniliyor.

Bu saldırılar sonucu bazı kayıplarımız varsa da kazanımlarımız da bir o kadar fazladır. Belediye-İş üyesi Karyapsan işçilerinin aylardır süren direnişi, bizim için önemli kazanımdır. Deri işçilerinin direnişi çizgisi ise Türkiye işçi sınıfı mücadelesinde örnek alınacak bir kazanımdır. Dün SEKA'da yapmak istediklerini, bugün Sümerbank'ta yapıyor olmalarına karşı; Bakırköy ve Beykoz ayakkabı fabrikasında yükselen direnişlerin Türkiye işçi sınıfı tarihinde önemli bir yeri olacak; özelleştirme ve taşeronlaştırma sonucu işinden, aşından olan emekçiler, bu saldırıyı geri püskürterek kazanan yegane güç olacaktır. Demokratik vaatleriyle iktidara gelenler bu yönde en ufak adım atmadıkları gibi, her türlü örgütlenme özgürlüğümüz elimizden alınıyor. Cezaevlerinde kendi güvencelerinde olan insanlar dövülerek katlediliyor. Aydınlar, yazarlar, sanatçılar düşüncelerinden dolayı cezaevlerine kapatılıyorlar.

BASINA VE KAMUOYUNA

Ve en son da 21 Ekim 1999 tarihinde Cumhuriyet gazetesi köşe yazarı Prof. Dr. Ahmet Taner Kışlalı bombalı saldırıyla faili

aldığımız bu ücretlerle kıt kanaat geçinmeye çalışırken, maaşlarımızın ödenmemesi tek kelimeyle belediye çalışanlarını açlığa mah-

meçhullerin listesine ekleniyor. Bu saldırıyı alçakça buluyor ve kınıyoruz. Faillerinin bir an önce yargı önüne çıkarılmasını istiyoruz.

Değerli Basın Mensupları ve İstanbul Halkı; Belediye işçileri ücretlerini alamıyor.

Her toplu sözleşme görüşmelerimiz öncesi ve sonrası, bazı medya araçlarıyla hakkımızda yapılan anti-propagandalar bugünlerde meyvelerini vermeye başladı. Ortalama dört kişilik geçim endeksi 360 milyon olarak kendileri tarafından ilan edilirken, bize verilen bu ücret çok görülmüş olacak ki, bugün maaşlarımızı alamaz duruma geldik. Enflasyon karşısında

kum etmektir. Bizler çocuklarımızı okutamayacak mıyız? İnsanca bir yaşam sürdüremeyecek miyiz?..

Çıkardığınız yasalara saygınız olsun, "çalışan işçiye ücreti zamanında ödenir" diyen sizlersiniz. Bizler de sadaka değil, çalıştığımızın karşılığını istiyoruz.

Ücretlerimizi kasalarınızda tutma hakkınız yoktur.

Bizlere yoksulluğu reva görenlerin kendileri servetler içinde yüzüyorlar

Kentimizin yollarına asfalt döken, yangına koşan, çevreyi düzenleyen, sağlık hizmeti veren ve çöplerini toplayan bizlerin yakalandığı mesleki hastalıklara ne kadar ortaklar ki, emeğimiz üzerinde bizlerle pazarlık yapıyorlar.

Deprem bahanesiyle belediye gelirlerinin bir bölümüne, hükümet tarafından el konuluyor. Bu bir istismardır. Doğru değildir, esas olarak bütçe açıkları kapatılmak isteniyor. Belediye işvereni de bu durumu bahane edip işçi

alacaklarını ödemeyerek, toplu sözleşmemizi ihlal etme hakkına sahip değildir.

Deprem için bahanesi; hükümet belediyelerin gelirlerinden elini çekmelidir. Yerel yönetimler yasa-sı yenilenmeli, özerk hale getirilmeli, siyasi partilerin arpalığından kurtarılmalı ve demokratikleştirilmelidir.

Bizler "Yaşasın işçilerin mücadelesi birliği!" şiarıyla biraraya gelen sınıfın örgütleri, bundan böyle işçi sınıfına ve emekçi halka yönelen her türlü saldırının karşısında tavırlı bir duruş ve daha üst birlikler gerçekleştirmek için, mücadele içinde olacağız.

Sendikalar işçi sınıfına yönelen saldırı karşısında edilgen değil, aktif tavır almalı.

İşten atılmalar karşısında iş gü-

venliğini, yasayla teminat altına almak için siyasi iktidara baskı kurmalı ve işten atılmaların önüne mutlaka geçilmeli.

Belediyelerin gelir ve giderleri takip edilmeli ve kamuoyu karşısına bu bilgiler ışığında çıkılmalı. Sosyal Güvenlik Yasası'nın geri çekilmesi için mücadele edilmeli.

Taşeronlaştırmaya ve özelleştirmeye karşı çıkılmalı ve taşeron işçileri mutlaka sendikal örgütlülüğe kazanılmalı.

İşçilerin hak edilmiş haklarına dokunulmadan işsizlik sigortası istenmeli.

Kartal belediyesinden atılan Karyapsan işçileri ve Maltepe belediyesinden atılan 229 işçi arkadaşımıza derhal işbaşı verilmelidir.

Tek geçim kaynağımız olan ücretlerimiz bir an önce ödenmelidir. Yaşasın işçilerin mücadele birliği!

Belediye-İş Sendikası ve Genel-İş Sendikası İstanbul Şubeleri

BELEDİYE-İŞ SENDİKASI'NIN İSTANBUL ANAKENT VE İLÇE BELEDİYELERİNDEKİ İŞÇİ ALACAKLARI

BELEDİYELER: ALACAK:	KİŞİ BAŞI ALACAK:	İŞÇİ SAYISI:	TOPLAM
AVCILAR BELD.	750.000.000 TL	200 KİŞİ	150.000.000.000 TL
GÜNGÖREN BELD.	800.000.000 TL	300 KİŞİ	240.000.000.000 TL
ZEYTİNBURNU BELD.	2.000.000.000 TL	350 KİŞİ	700.000.000.000 TL
GAZİOSMANPAŞA BELD	800.000.000 TL	647 KİŞİ	517.600.000.000 TL
ÜSKÜDAR BELD.	300.000.000 TL	700 KİŞİ	210.000.000.000 TL
BEYKOZ BELD.	100.000.000 TL	350 KİŞİ	35.000.000.000 TL
MALTEPE BELD.	600.000.000 TL	450 KİŞİ	270.000.000.000 TL
ADALAR BELD.	450.000.000 TL	90 KİŞİ	40.500.000.000 TL
ŞİŞLİ BELD.	800.000.000 TL	310 KİŞİ	648.000.000.000 TL
BÜYÜKŞEHİR BELD.	200.000.000 TL	8000 KİŞİ	1.600.000.000.000 TL
10 BELEDİYE		12277 KİŞİ	4.430.000.000.000 TL

GENEL-İŞ SENDİKASI'NIN İSTANBUL İLÇE BELEDİYELERİNDEKİ İŞÇİ ALACAKLARI

BELEDİYELER: ALACAK:	KİŞİ BAŞI ALACAK:	İŞÇİ SAYISI:	TOPLAM
BEYOĞLU BELD.	818.000.000 TL	550 KİŞİ	450.000.000.000 TL
EMİNÖNÜ BELD.	1.750.000.000 TL	400 KİŞİ	700.000.000.000 TL
FATİH BELD.	1.000.000.000 TL	630 KİŞİ	630.000.000.000 TL
BAĞCILAR BELD.	220.000.000 TL	405 KİŞİ	90.000.000.000 TL
BAHÇELİVELER BELD.	360.000.000 TL	520 KİŞİ	190.000.000.000 TL
KÜÇÜKÇEKMECE BELD.	500.000.000 TL	800 KİŞİ	400.000.000.000 TL
ESENYURT BELD.	600.000.000 TL	40 KİŞİ	25.000.000.000 TL
KADIKÖY BELD.	305.000.000 TL	1163 KİŞİ	354.715.000.000 TL
KARTAL BELD.	488.000.000 TL	586 KİŞİ	315.800.000.000 TL
ŞİLE BELD.	300.000.000 TL	61 KİŞİ	18.300.000.000 TL
10 BELEDİYE		5104 KİŞİ	3.172.815.000.000 TL

GENEL TOPLAM

20 Belediye 17381 Kişi 7.602.815.000.000 TL
Not: Hizmet-İş Sendikası'na bağlı Esenler, Eyüp, Sarıyer, Tuzla belediyeleri ile yetkisi olmayan İETT ve Kağıthane belediyesi bu tablonun dışındadır.

Ulucanlar'da katliam yapan devlet, devrimci tutsakları asla teslim alamayacak!

Depremle uyandık, depremle uyarıldık

Ülkemizin Marmara Bölgesi'nde 17 Ağustos'ta 7.4 şiddetindeki deprem saat 03:02'de bölgede yaşayan halkımızı, uykudan uyandırdı ve herşeyi yerle bir etti. Yıllardır halkımızı, kandıran, sömüren devletin yüzü ve işlevi bir keze daha açığa çıktı. Kamu emekçileri dostlar; devleti yönetenler, yıllarca kamu emekçilerine, halkımıza büyük devlet, güçlü devlet edalarıyla demeciler verdiler. 17 Ağustos'ta devletin, anlatılan gibi öyle büyük olmadığı halkımızın her türlü zor gününde halkına sahip çıkan, imkanlarını ve kurumlarını anında harekete geçiren, bilgili donanımlı ve örgütlü bir devlet beklerken, böyle olmadığı tüm çıplaklığıyla açığa çıktı.

Yine halkımız, bölge halkının, demokratik kitle örgütlerinin, sendikaların, kurtarma ve yardım koordinasyonlarını gördü ve yaşadı. Meğer devlet işlevini yerine getiremeyen, hareket edemeyen hantal bir kurumlar zinciri haline dönüştürülmüştür. İlk defa büyük depremle uykudan uyandık ve devleti de, bizleri yönetenleri de yakından tanıdık. Asıl bu acı felaketle enkaz altında kalan devletin kendisi ve yöneticileri olduğunu gördük. Yani bugüne kadar uyguladığı politikaları, yöneten mercileri, kurumları iflas etmiştir. Halkımız ve kamu emekçileri bu doğal olay karşısında herşeyi açık ve yalın görmüştür.

Emekçi dostlar; ülkemizin birinci derecede deprem bölgesinde yer aldığı bilim adamları tarafından yıllar öncesi, hatta hatta asırlar öncesinde devleti yönetenlere raporlar halinde bildirilmiştir. Hal böyleyken deprem bölgelerinde bilinçli kentleşmenin gerçekleşmemesinin ve yerleşim alanlarının yaratılmasında zemin araştırılması seçimi yapılmayışının nedenleri üzerinde durmak lazım. İmar ve İskan Bakanlığı'nın görevi ülkede kent yerleşim

alanlarını sağlıklı ve bilinçli araştırmalar sonucunda planlar yaparak vatandaşının hizmetine sunmaktır. Oysa görüldüğü gibi en yumuşak ve tarıma açık

de yeralmışlardır. Halkımız Marmara Bölgesi depremiyle kendini yönetenlerin ve kurumların işlevlerinin sonuçlarını ağır bir bedel ödeyerek gör-

olan verimli alanları rant uğruna yerel yöneticilere arsa mafyasına, çeteleşmiş kara para aklayıcılarına peşkeş çekildiği aleni olarak anlaşılmıştır. İşin bir tarafında bakanlık, diğer yanında yerel yönetimlerin bulunduğunu herkes biliyor. Bu kurumlar bölge halkına depreme ve doğal olaylarına karşı dayanıklı ve zemini sağlam konut yeri tahsis edip denetlemek ve ayrıca kaçak konut ve kat fazlalığına müsadde etmeyip, konut üretimi esnasında kullanılan malzemelerin sağlamlığını denetlenmesini sağlamak zorundadır.

Ne yazık ki yerel yöneticiler de halkımızı kandırarak, sömürerek arsa rant mafyasının için-

miştir.

Kamu emekçileri dostlar; ülkemizde halkımızın deprem ve doğa olaylarında hayatta kalma mücadelesiyle nasıl yaşayacağını, felaketlere karşı nasıl örgütlü, bilinçli ve anında müdahale edip organize olacağını bilince çıkartıp eğitilmelerinin lazım geldiğini anlamamız gerektiğini bilmeliyiz. Bu politikaları halkımızdan saklayanlar, halkımızın bilinçlenmesini örgütlenmesini ve de dayanışmasını engelleyen zihniyetler; çağdışı kalmış, demokratik anlayıştan yoksun sistemlerdir. Yıllarca halkımızın desteği ile yaşayan Kızılay kurumunu, devletin yöneticilerinin nasıl yönettiklerini ve her türlü yol-

suzluk, kokuşmuşluk içinde yüzdüğünü dünya alem görmüştür. Değerli kamu emekçi dostlarımız; bizim vergilerimizle, bizim yardımlarımızla ve de bizim oylarımızla devletin başına geçenler, bizi nasıl enkazlar altında, yırtık çadırlarda ve su geçiren çadırlarda, çamur deryaları içinde, yokluklar içinde bıraktıkları artık herkesçe bilinmektedir. Bizi yöneten devlet patronların ve ağaların, rüşvetçinin, mafyanın, çetelerin emrinde hizmet etmektedir.

Bunlardan kurtulmanın yolu çağdaş, demokratik, bilinçli ve örgütlü toplum yaratmaktır. Mesleki iş koşullarında hem kendi sorunlarımıza yönelik talepler ve çözümler üretirken, hem de ülkenin ekonomik siyasi sorunlarına yönelik talep ve önerilerimizi sunmalıyız. Yerel yöneticilerimizi örgütlü toplumumuzun içinden seçerek, denetleyerek katılımcılığı sağlayarak, sorumluluk üstlenerek her türlü problemlerimizi aşacağımıza inanıyorum.

Bu hantal ve yönetemez yöneticilerden kurtulmak için demokratik örgütlü toplum aracılığıyla mücadele ederek sosyal kurtuluşumuzu sağlayabiliriz. Dünyada aynı depremle insanların ölümü nadir olurken, yaşadıkları konutlar yıkılmazken bizde ise aynı şeylerin neden gerçekleşmediğini araştırmalı ve sonuçlarını sorgulayıp uygulamalıyız. Herşeyi üreten biz emekçileriz, o halde yönetenler de biz olmalıyız. Halkımızın doğal felaketleri bir daha yaşamaması temennisinde bulunurken ve çaresiz kalmaması için örgütlenelim, sendikalarımızı ve yöneticilerimizi iyi seçelim, kenetlenip dayanışalım, birlikte bu yaşadığımız dünyayı ve de ülkemizi yaşanabilir özgür bir gelecek için hazırlayalım.

Gelecek ellerimizdedir!
Birlik-Mücadele-Zafer!

İşten atılmalara ve sefalet ücretine, örgütlenerek karşı duralım!

20 Ağustos '99 DEPREMZADE

Bir ev almışım. Yalova'dan.
Bursa'dan,
Adapazarı, Düzce, İzmit,
İstanbul'dan
Birçok ilde.. denize bakan
Ne bir çelik tencere ki,
markasına
Ne bir elbise ki kumaşına
bakam
Ve biliyorum ki ben
Bu işle ilgilenen devletten.
Tıkır tıkır, yüksek yüksek,
maaş alan
Çeşit çeşit adet adet Makam
var
Benim amacım da ev
Herkesin amacında kar var
Al işte: Bir ömür taksitini
ödediğim
Çimentosunun tozunu
Yavan ekmeğimde
yuttuğum
Duvarına kireç vurup beyaz
yaptığım
Kucak kucak güler yüzlü
Misafirler karşıladığım
Canını canıma katarcasına
Öpüş öpüş canlar
uğurladığım evde
Can çekişiyor canlar
Toprak altında, deniz altında
Enkaz altında. Kan içinde
Bir ana ki kucağında kalmış
çocuk
Anası susmuş çocuk
Gözleri mavi mavi boncuk
Denizlerin altına giden
Gölcük
Ne oyun, ne de cıncık bon-
cuk istiyor çocuk
Ne aş ne ekmek.
Uzanacak bir el istiyor
çocuk.
Kimlere düşüyor acep.
Üstünden beton ağırlığını
çekmek

Kara bulutlar, şimşek
şimşek dövünüyor
Gökte yağmur
Altında kıpırda kıpır,
deviniyor
Şokta toprak çamur
Devletlim: Neyin peşinde
kim bilir
Dünya ayaklanmış yardıma
koşuyor
Enkazı gavur itleri kokluyor
Canlıları bir bir bulup, haber
veriyor
Bizim itler hala,
İşçiye, emekçiye, mağdura
saldırıyor
Bir de şu kurşun attığımız
Yunan halkı var
Şimdi kanlarına kadar ver-
erek
Canlarımızı kurtaran onlar
Bu devletlilerimiz ki. Buna
bile razı değiller
Onların insanlığında
Can kurtaran yardımsever-
leri.
Kovmak bile var
Sen canını sıkı tut çocuk.
Sen canını sıkı tut
Şu gelecek yardımları unut
Şimdi bu yardımlarını
Dört gözle bekliyor
Ceylan derili konut. Ceylan
derili konut
Bu deprem onlar için
Büyük umut. Büyük umut

22 Ağustos '99 DEPREM

Birçok ilde birden, gece
uykularımız bölündü
17 Ağustos. Saat üç suları
Şiddetti, ikilemli. 7.04-8.01
gibi
45 saniye, çok uzun bir süre
sarsıla sarsıla

Şehir şehir yıkıldık enkaza
döndük
Ölenlerimiz kepçe kepçe.
Kimliksiz, toplu mezara
Yaralılarımız, çocuklarımız
kayıplar listesine konulduk.
Enkaz altında cep telefon-
larıyla.
Yaşıyoruz. Kurtarın
mesajları verdik
Her ilde ayrı ayrı aynı anda,
Ölüm feryatlarıyla yıkıldık
Erzincan. Adana. Dinar'ı da
biz yaşadık
Hiçbir ders almadık almadık
Biliniyordu bu bekleniyordu
aslında
Yıllardır
Biraz daha çaldık
yaşamımızdan
Yani demirden, çimentodan,
ormandan, denizden
Harman harman harmandan
Nefsimize uyduk hep.
İnsanlığı çaldık özümüzden
Yiyeceğimizi içeceğimizi
bile eyledik Hormondan
Biz lükse laik bir millet
miyiz
Yoksa bizi yönetenlere, kul
köle bir illetmiyiz
De haydi. Al işte
Bir ömür hizmet verdiğin,
devletin yok ortada
Onlar. Bilim ve tekniğe
kulak tıkamanın
Aydın düşünenleri içeri
tıkmanın
İşçiyi, emekçiyi emekleme-
den, tabuta tıkmanın
Ve Susurluk gibi katil
çeteleri
Soyguncuları, vurguncuları
da aklamının peşindeler
sen hala bekle dur enkaz
altında
Kepçe kepçe mezarın, çok-

tan kazınmış belki
Şu İsrail siyonizminin itler-
ine
Hırlamayı bıraksa da izin
verseydi, bizim itler
Daha çok can kurtulacaktı
belki de
De haydi. Bir kat fazla
atmak için
Rüşvet verdiğin gibi
Hazinenin üstüne beleşten
konduğun gibi
Bir rüşvet ver de çıksana
enkazın altından
De haydi. Yeraltı
dünyasına Baba saydığın
Önünde elpençe divan
durduğun
Güya ucuza kapattığın.
Ailene mezar yaptığın
Evinden çıkıp da vursana şu
mütteahhidi, dan dan dan
Hiç merak etmeyin siz
Şu size gelen yardımlar.
Yine o babaların ellerinde
Hey... kılıç kuşanmış. Çekiç
tutmamış
Mektep medrese görmemiş.
Osmanlı'nın torunları
Yanlış politikaların yanlış
insanları
De haydi boşaltıldığın.
Anadolu'ya

Dön dönebilirsen
Bırakıp geldiğin kerpiç
evleri
Bağı bahçeyi, malı davarı.
O saygınlığını. O onurunu
Bul bulabilirsen. Bul bula-
bilirsen
Ne ilk ne de son bu deprem
Şu yaşadığımız felaketleri
unutmasaydık keşkem
Hüseyin Zengi

Ulucanlar'da katliam yapan devlet, devrimci tutsakları asla teslim alamayacak!

Üretim araçlarının mülkiyetini elinde bulunduranların, sömürüyü katmerleştirmek için, üretkenleri mülksüzleştirilmeye çalışmaları özel mülkiyetin yasalarına uygundur. Sınıflı toplumlarda üretim araçları hangi sınıfın elinde ise o sınıfın çıkarlarına hizmet eder.

Günümüzde de hakim sınıfların ideolojik bombardıman araçlarının önemli bir bölümünü medya (radyo, televizyon, gazete...) oluşturmaktadır.

"Hedefe ulaşmak için her yol mübahtır" anlayışındaki güçlerin, yazılı, basılı, görsel, işitsel araçlarla kitleleri etkileyip etkisiz kılacak, onlarda zihinsel, ruhsal, ahlaki (davranışsal) çöküntüler yaratmaya çalışan gücün adıdır komprador burjuvazinin medyası. O, özgürlük, demokrasi, çok seslilik, tarafsızlık, bağımsızlık... vb. kavramları sulandırarak her ne koşulda olursa olsun sahibinin sesini duyurmakla yükümlüdür. Bunu yaparken de insani, ahlaki, hukuki yasal sınırları tanımamaktır. Kuralı kuralsızlıktır. Sömürünün devamı pahasına insani tüm değerleri ayaklar altına alır.

Sözde yasama, yargı, yürütme erkleri ile güçler, güçler ayrılığı prensibine dayanan devletin sevk ve idaresinde bu üç kuvvetin ardından dördüncü kuvvetin medya (basın-yayın) olduğu iddia edilir. Türkiye'de medyanın bu üç gücün de üzerinde bir etkiye sahip olduğunu görebiliriz. Ama bunun da bir kayıkçı döğüşü olduğunu unutmamak gerekir. Devletin her aşamasında

Medya ve işlevi

medyanın el atmadığı bir olaya rastlamak imkansız gibidir. Savaş çığırtkanlıkları ile ordu, ABD, IMF, DB talimatlarıyla hükümetler idare edilmeye çalışılır. Tüm medya içerisinde radyo, televizyon ve gazetelerin ayrı bir yeri ve önemi vardır. Demokrasi havarisi kesilen televizyonlar, reklamlar arasına aldıkları haberlerde(!) ekonomiyi, politikayı hukuku, askeriye, kısacası toplumsal hayatı ilgilendiren her konuyu yönlendirme çabası içine girer ve bunda başarılı da olurlar. Varlıklarının temelini oluşturan kirli ilişkilerinin gün ışığına çıkmasını engellemek için akla hayale gelmeyecek senaryolara, entrikalara başvurmadan çekinmezler. Özellikle mevcut sisteme muhalif kurumları ve güçleri (yargılı-yargısız) infaz etmeyi birincil görev bilirler. Yaptıkları savaş çığırtkanlıkları, oluşturdukları yapay (suni) gündemler haklıyı haksız, haksızı haklı göstermeye çalışmak da asli görevleridir.

Amerika ve Avrupa'da yapılan birçok araştırma insanların günlük ortalama 10 saatlerini televizyon karşısında geçirdiklerini ortaya koymuştur. Türkiye'de de durum bundan farklı değildir.

Burjuva ideologları; "Televizyon, iletişim, eğitim, eğlence alanlarında ortaya çıkan en büyük devrimdir. Kitleleri eğitmek ve eğlendirmek için sınırsız olanaklar sağlar. Sesle görüntüyü

bir anda mekan sınırları tanımadan, istenilen her yere aktaran bu büyük kutunun, küçük-büyük her birey üzerinde egemenlik kurduğu bir gerçektir. Sanayileşmenin getirdiği refah paylaşımında televizyon birinci sırayı çoktan almıştır bile..." tespitini yapıyorlar. Bu anlayışa göre de "televizyon aileden sonra gelen en önemli etkileşim aracıdır."

Türkiye'de tüm televizyon kanallarının bir haftalık programlarında ortalama 400 dizi ve film olduğu, 200 dizide ve filmde dayak, kavgaya, ölme, öldürme, vurma, kırma, cinsel saldırı, taciz, hırsızlık, yaralama, patlama, zehirleme gibi görüntülerin yer aldığı saptanmıştır.

Yine yapılan bir araştırmada Türkiye'de kitap okumama oranının %76 olduğu görülmüştür. Bu denli az okuyan bir toplumun oluşturulmasında sizce televizyonların rolü var mıdır? Halkımız tarafından "aptal kutusu" olarak nitelendirilen bu kutunun bizleri aptallaştırmasına daha ne kadar göz yumabiliriz?

Bütün bu yayınlarda verilen ideolojik dersler net: Her ne pahasına olursa olsun zengin olmak, bireyci olmak, kimseye güvenmemek, şansa inanmamak (körükörüne) sebat etmek, müdahale eden değil izleyen olarak kalmak... Yayıncıların hedefi ise mülkiyeti hırsızlara (mülkü olmayanlara) karşı korumak, bağımlı izleyici kitesine (kölelere) sahip ol-

mak. Boyalı basın da aynı işleme sahiptir.

Peki bize düşen ne olmalı? Bu soruya Ozan Rifat ILGAZ'ın bir şiiri ile kısmi de olsa yanıt vermeye çalışalım;

"Kilim gibi dokumada mutsuzluğu
Gidip gelen kara kuşlar havada
Saflar tutulmuş top sesleri gerilerden
Tabanında depremi kara güllerin
Duymuyor musun?
Kaldır başını kan uykularından
Böyle yürek böyle atar damar
Atmaz olsun.
Ses ol, ışık ol, yumruk ol
Karayeller başına indirmeden çatını
Sel suları bastığın toprağı dönüm dönüm
Alıp götürmeden büyük denizlere
Çabuk ol.
Tam çağı işe başlamanın doğan günle
BUL İÇİNE TÜKÜRDÜĞÜN KİTAPLARI YENİDEN
Her satırında buram buram alinteri
Her sayfası günlük güneşlik
Utanma suçun tümü senin değil
Yırt otuzunda aldığın diplomayı
Alfabelik çocuk ol.
Yollar kesilmiş alanlar sarılmış
Tel örgüler çevirmiş yöreni
Fırıl fırıl alıcı kuşlar tepende
Benden geçti mi demek istiyorsun
Aç iki kolunu iki yana Korkuluk ol.

İşten atılmalara ve sefalet ücretine, örgütlenerek karşı duralım!

Tuzla Deri işçilerinden direnişçilere destek ziyareti

Sınıf dayanışmasına olan ihtiyaç bugün dünden daha fazla kendisini hissettirmektedir. Çünkü sermaye hem ulusal ölçekte hem de uluslararası ölçekte kendi içinde güçlü bir dayanışma sergilemektedir. İşçi sınıfı ve emekçiler arasındaki bireyselleşmeye/bireyselleştirmeye yönelik sermaye politikaları alttan alta enjekte edilmeye çalışılmaktadır.

Bu durumun bilincinde olan Tuzla Deri işçileri ve örgütlü oldukları sendikaları ile egemen sınıf politikalarına karşı, devrimci-demokratik sendikal politikasının gereği olarak işçi sınıfı arasındaki sınıf dayanışmasını hem eylemliliklere fiili katılım yoluyla ve hem de sürmekte olan mücadelelere sahip çıkmakla göstermektedir. Bu noktadan hareketle kendi gündemine mücadelenin çetin bir şekilde sürdüğü grevleri ve direnişleri sahiplenmek ve dayanışmada bulunmayı koymuştur. Bunları ziyaret etmekle işe koyulan deri işçileri ilk aşamada hemen yanbaşında yaklaşık 9 aydır grevde olan ve kamuoyunda yeterli destek görmeyen, yeterince sahiplenilmeyen, kendi kaderine terk edilmiş bir görünüm sergileyen **MALAZLAR** kibrit grevcilerinin ve yine 18 Nisan seçimlerinin hemen ardından Kartal Belediyesi'nce iş akidleri kendi yandaşlarına yer açmak ve devrimci-demokrat nitelikteki işçileri tasfiye etmek için feshedilen ve işten atılmaları karşısında direnişe geçerek işine-aşına ve onuruna sahip çıkmak için aylardır çok olumsuz koşullara rağmen onurlu bir direniş sergileyen, direnme azmi ve kararlılığında olan **Karyapsan** işçileriyle de dayanışmada bulunmak için aynı gün her iki yerde birden bir ziyaret gerçekleştirmiştir.

10 Kasım 1999 Çarşamba günü öğleden sonra araçlarla önce Malazlar işyeri önünde kurulu grev çadırını ziyaret eden Tuzla Deri işçileri burada araçlarından inerek kortej oluşturup "**Yaşasın Sınıf Dayanışması**", "**Birlik-Mücadele-Zafer**", "**Malazlar İşçisi yalnız değildir**", "**Direne direne kazanacağız**" sloganları ile grevci işçilere doğru yürüdüler. Kortej çadırın önüne ulaştığında grev nöbeti tutan işçiler alkışlarla Tuzla Deri işçilerine karşı sıcak bir karşılamada bulundular. Burada işçi-

lere hitaben bir konuşma yapan Deri-İş Tuzla Şube Başkanı **Cemal Taşkın**: Sermayenin işçi sınıfı ve emekçiler karşısında tek vücut olduklarını, aralarındaki çelişkileri bir yana iterek dayanışma içinde bulduklarını, işçileri ise bölüp parçalayarak, aralarındaki dayanışmayı ortadan kaldırarak egemenliklerini sürdürdüklerini bunun karşısında işçilerin de birliğin ve dayanışmanın önemini kavrayarak ona göre hareket etmeleri gerektiğini dile getirdi. Yine devamla "... işçinin işçiden başka dostu yoktur. Direnmekten ve mücadele etmekten başka yolu da kalmamıştır. Direnmeyene ve mücadele etmeyene sermayenin hiçbir zaman hak vermediğini, aksine mevcut hakları da bir bir tırpanladığını yakın zamanda Sosyal Güvenlik Yasasında yapılan değişikliklerle işçileri mezarda emekliliğe mahkum ettikleri, Uluslararası Tahkim anlaşmasıyla ülke kaynaklarını uluslararası tekelere peşkeş çektiklerini hep birlikte gördük. Bize tek yol kalıyor o da biz işçilerin ortak sorunlarımızı ortak mücadele ile çözümlenemizdir."

Aylarca direniş çadırlarında sermayenin saldırıları karşısında direnenek hak alma ve kazanımlarını koruma mücadelesi yürüten Tuzla Deri işçileri grev çadırı ve direnişin ne anlama geldiğini en iyi bilenlerden olduğundan yine direniş yeri ziyaretlerinin direnişçi işçilere ne kadar moral kazandırdığı ve direnme azmini arttırdığına defalarca tanık olmuştur. İşçilere direniş azmi kazandıran ziyaretler, sermayeyi de o oranda rahatsız etmektedir. Ki Malazlar patronu da bu durumdan rahatsız olduğu için hemen polis çağırarak nasıl sınıf dayanışmasından korktuğunu bir kez daha göstermiş oldu. Polisin gelmesi etrafı kuşatması da var olan coşkuyu azaltmadı ve yine sloganlar etrafı çınlattı. Ziyaret devam ederken Petrol-İş İstanbul/Anadolu Şube yöneticileri de grev çadırına geldiler ve Deri işçilerinin ziyaretinden oldukça memnun olduklarını, sınıf dayanışmasının sürmesi gerektiğinin altını çizdiler. Malazlar işçileri ise, "... bu güne kadar grevimizi kamuoyu gündemine taşıyamadık ve adeta unutulduk, bugünden sonra yeni greve çıkmış gibi mü-

cadelemize sarılacağız. Deri işçileri greve ilk çıktığımız gün de bize destekte bulunmuştu, bugün yine aramızdalar, bunu anlamlı buluyoruz." diyerek Tuzla Deri işçilerine gösterdikleri ilgi ve destekten dolayı teşekkür ettiler. Tuzla Deri işçileri Karyapsan direnişçilerine destek ziyaretinde de bulunacaklarını belirterek geldikleri gibi yine "**Birlik Mücadele-Zafer**", "**Yaşasın sınıf dayanışması**", "**Malazlar işçisi yalnız değildir**" sloganları ile araçlarına bindiler.

Karyapsan işçilerinin mücadelesine başından itibaren kitlesel destek ziyaretleri ve yaptıkları basın açıklamaları ve diğer eylemliliklerine kitlesel katılım sağlayarak destekleyen Tuzla Deri işçileri, bir süredir ziyaret etmediği Karyapsan işçilerini bir kez daha ziyaret ederek, sürdürdükleri zorlu ve anlamlı mücadelelerinde yalnız olmadıklarını, Tuzla işçilerinin mücadelesinin sürdüğü her yerde sınıfın bir parçası olmaktan kaynaklanan sorumluluklarını yerine getirmeye çalıştıklarını belirterek bu tür ziyaretlere verdiği değer bir kez daha altını çizdi. Ve yapılan kısa konuşmalarda:

"İşçi sınıfına karşı saldırının sermaye tarafından merkezi bir politika kapsamında ele alındığını, ancak işçileri tabanda bölüp parçalayan, sarı, reformist, sınıf işbirlikçisi sendikal önderlikler nedeniyle sınıf mücadelesinin merkezileştirilemediğini, bu nedenle tek tek lokal direnişlerin zamana yayılarak etkisiz hale getirildiğini ve mücadele içindeki işçilerin de yalnızlaşarak, ekonomik olarak tükenişe itildiğini, sınıf dayanışması düşüncesinin bilinçlerden silinerek, önemli bir mücadele alışkanlığı ve geleneginden yoksun edilmeye çalışıldığını biliyoruz. Dün bunu Tuzla Deri işçilerinin mücadelesini etkisizleştirmek için kullanılan egemen sınıfların aynı şeyi bugün Karyapsan'da, Malazlar'da ve başka direniş yerlerinde hayata geçirmeye çalıştıkları çok iyi bir şekilde görülmektedir."

Yapılan bu konuşmalardan sonra, Karyapsan işçileri de deri işçilerinin bu ziyaretinden duydukları memnuniyeti dile getirerek, bu tür dayanışmaların gerekli olduğunu, ancak yeterli düzeyde sahiplenmelerin gerçekleşmediğini, özellikle sendikalarının bu direniş karşısın-

da olumsuz bir tutum sergilediğini, kendilerine sahip çıkılmadığını, ancak buna rağmen direnişlerini sonuna kadar sürdüreceklerini, bu direnişin yenilgisi halinde yeni yeni işten çıkarmaların yaşanacağını, kendilerinin mücadelesinin en azından bugün açısından bunu engellediğini dile getirdiler.

Tuzla Deri işçileri ve Deri-İş Tuzla Şubesi Yöneticileri ve temsilcilerinin tümünün katılımıyla gerçekleştirilen bu iki destek ziyareti sembolik desteklerin çok ötesinde bir anlam ifade etmektedir. Çünkü son zamanlarda destek ziyaretleri de kimi sendikacılar tarafından iyice içi boşaltılmış ve yozlaştırılmıştır. Destek amaca uygun olmalıdır. Kitlesel olmalıdır. Yoksa sendika bürokratlarının kendi başlarına tabanı harekete geçirmekten alıp başlarını gittikleri ve yanlarına yörelerine medyayı kattıkları şov olmamalıdır. Destek ziyaretleri ziyaret edilen alana coşku ve direnme ruhu taşınmalıdır. Destek ziyareti, ziyaret edilen alanın ihtiyaçlarının ne olduğu önceden tespit edilerek, bu ihtiyaçlara yönelik asgari bir örgütlenmeyi de içermelidir. Yoksa kuru kuruya yasak savma şeklinde bir ziyaret devrimci demokratların tarzı olmamalıdır. Mücadelenin sürdüğü direniş, grev vb. sorunlarını içeren dövizler, pankartlar yazılmalı ve gerçekten direnişçilere direnç aşılamalı ve süren mücadeleye taze kan pompalamalı, güç ve ruh kazandırmalıdır.

Biz Devrimci Demokratik Sendikal Birlik anlayışı sahipleri direniş ve grev ziyaretlerini bu şekilde anlıyor ve kavıyoruz. Önümüzdeki süreçte bu tür mücadeleleri desteklemenin, birleştirmenin ve daha yüksek bir birliği sağlamanın ancak mevcut mücadele odaklarını birleştirmekten geçtiğini iyi biliyoruz. Sınıf mücadelesinin sürdüğü her alan bizim de fiilen içinde olmamızı, ona destek sağlamamızı; sahip çıkmamızı emrediyor. Ziyaretlerimizi de bu şekilde değerlendiriyoruz.

Yaşasın sınıf dayanışması!

Birlik-Mücadele-Zafer!

DDSB'li deri işçileri

Ulucanlar'da katliam yapan devlet, devrimci tutsakları asla teslim alamayacak!

Her örgütlenme bir ihtiyacın ürünüdür: İstanbul Emek platformu oluşturuldu

Toplumsal muhalefetin direnç noktalarına saldırılarını yoğunlaştıran egemen sınıflar, bu saldırıların işçi sınıfının onlarca aylık mücadeleleri sonucu elde ettikleri hak ve kazanımları da bir ortadan kaldırma doğrultusunda artan ölçüde sürdürmektedir. Sosyal Güvenlik Reformu adı altında sosyal güvenliği tasfiye eden ve işçi ve emekçileri mezarda emekliliğe mahkum eden egemen sınıflar ve onların iktidarları, bununla yetinmeyerek ülkeyi bir uçtan öteki uca tümüyle emperyalist tekellere peşkeş çekmek için ülke hukukunu bay pas ederek Uluslararası Tahkim yasasını iç yasalastırmıştır.

Önümüzdeki günlerde bu yasalarla uyum yasaları yeniden meclis gündemine gelecektir. Bununla beraber özelleştirme hız kazanacak, işten atılmalar artacaktır. Sınıfın dağılıklığı ve örgütsüz oluşu sermayenin işini daha da kolaylaştırmaktadır. Bu durumun bilincinde olan devrimci demokrat nitelikteki sendikalar ve meslek örgütleri, mevcut dağılıklığı ortadan kaldırmak, en azından bir direniş noktası yaratmak için bir araya gelmenin ve ortak hareket etmenin gereğini uzun zamandır dile getiriyorlardı.

26 Eylül Ankara-Ulucanlar Cezaevi'nde devletin gerçekleştirdiği insanlık dışı katliam bu yan yana geliş sürecini hızlandırmıştır. Bu katliamın arkasından Devrimci Demokratik Sendikal Birlik anlayışına sahip sendikal kurumlar bir çağrı yaparak bu katliamın lanetlenmesi ve protesto edilmesi, cenazelere sahip çıkılması gerektiğini belirtmişlerdir.

Bu çağrıya Türk-İş'e bağlı sendikalardan Hava-İş, Tümtis, Deri-İş; DİSK'e bağlı Bank-Sen, Basın-İş, Dev-Sağlık-İş, Gıda-İş, Limter-İş, Nakliyat-İş Genel Merkez düzeyinde ve yine Deri-İş Tuzla Şubesi, Belediye-İş 1-2 No'lu şubeler, Mezbahalar ve Beyoğlu Şubeleri, Genel-İş 2 No'lu Bölge Şubesi, Emekli-Sen İstanbul Şubesi, KESK'e bağlı Tüm-Bel-Sen 1 No'lu Şube, Enerji-Yapı-Yol-Sen İstanbul Şubesi ile

Çağdaş Hukukçular Derneği-İstanbul Şubesi'nin katılımıyla ve imzasıyla Ankara Ulucanlar Katliamını kınayan ve bu tür katliamlara karşı özellikle sendikaların kayıtsız kalmamasını ve bir emekçi duyarlılığı yaratılmasını hedefleyen bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Yapılan bu basın açıklamasının ardından mevcut imzacılar bu tür saldırılar karşısında tekrar tekrar bir birini arama yerine bunu bir platform haline getirme anlayışı dile getirildi ve oracıkta bir durum değerlendirilmesi yapılarak, bir çağrı metniyle bu platforma katılabilecek tüm kurumlara ulaşılmaya çalışıldı. Kısa bir zaman içinde bir çağrı metni kaleme alınarak İstanbul'daki sendikalara ve meslek odalarına ulaşılmaya çalışıldı. Yapılan bir toplantıda İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu olarak 1989'larda oluşturulan, ancak zaman zaman ortaya çıkan ve bugünkü süreci kucaklamaktan uzak, kendisini sadece işçi sendikalar şubeleri ile sınırlayan bir darlığa sahip oluşum kendini dayattı. "Bir platform var, bunu güçlendirelim" anlayışıyla kendini dayatan bu platform (ki bu platformu oluşturan bir çok şube 96 Ölüm Orucu sürecinde devrimciler bir bir cezaevlerinde düşerken, "gündemi değiştirmeye çalışıyorlar" bahanesiyle bu

eylemliklere sahip çıkmamasından dolayı platformdan çekilmişlerdi. Tarihin şu cilvesine bakın ki yine bir cezaevi sürecinde aynıları aynı yere, aynıları ayrı yere koymasını bilmiş bir toplantıdan çekildi ve buna rağmen 24 kurum temsilcisinin katıldığı bir toplantıda ismini İstanbul Emek Platformu olarak belirledi. Konfederasyonlar tarafından oluşturulan "Emek Platformu" ile karıştırılmak gibi bir olumsuz imajın ortaya çıkma tehlikesini içinde barındırıyor olsa bile, bu kavramları kirletilmekten kurtarmanın yolunun düşmanların elinden almakla mümkün olacağı anlayışı ortaya kondu. Bir yürütme oluşturularak önüne görevler koydu ve adım adım bu görevlerini hayata geçirmeye başladı.

İstanbul Emek Platformu; ilk olarak özelleştirme adı altında hibe edilerek kapatılmak istenen ve 1 Kasım 1999 tarihi itibarıyla iş akitleri feshedilen Sümer Holding'e bağlı Bakırköy Tekstil fabrikası ile Beykoz Deri Kundura Fabrikalarındaki direnişçi işçileri ziyaret etti. Ve arkasından aylardır maaşları ödenmeyen Belediye-İş ve Genel-İş üyesi işçilerin ortaklaşa olarak düzenledikleri Büyükşehir Belediyesi önündeki basın açıklamasını Zeytinburnu Belediyesi tarafından işten atılan 8 işçinin desteklenmesi için yapılan des-

tek ziyareti örgütlendi.

İşçi sınıfı örgütleri bugün daha çok yan yana olmak zorundadırlar. Devrimci Demokratik Sendikal Birlik bunun önemini ve ciddiyetini kavramaktadır. Egemen sınıfların emek güçlerine yönelik saldırısı önümüzdeki dönemler daha çok artış gösterecektir. IMF-Dünya Bankası politikalarını eksiksiz uygulayan hükümet %100'lerde seyreden enflasyona karşılık memur ve emekçilere %15-25 gibi komik zammı öngörmektedir. Özelleştirmenin yolu Uluslararası Tahkim yasası ile açılmış, önümüzdeki günlerde Tahkim uyum yasaları meclise gelecektir. 2000 yılı Şubat ayına kadar 48 KİT'in özelleştirilmesi hükümetin programına alınmıştır. IMF'nin direktifleri de bu yöndedir. Sendikasılaştırma baskısı giderek artacaktır. Belediyelerde taşeronlaştırma dalgası ve buna bağlı olarak işçi çıkarmaları giderek artacaktır.

Bütün bu saldırı ve hak gasplarına karşı koyacak örgütlenmeleri bugünden başlayarak oluşturmak, gelecekte bu tür saldırılar karşısında edilgen kalma ve etkisizleşmeyi de ortadan kaldıracaktır.

İşte bu nedenle Devrimci Demokratik Sendikal Birlik, süreci değerlendirip, buna denk düşen politikaları bugünden başlayarak oluşturmaya ve bunun örgütlenmelerini yaratmaya özel önem vermektedir.

İstanbul Emek Platformu da böyle bir ihtiyacın ürünüdür. İşçi sınıfı ve emek örgütlerinin yan yana gelmesi, sermayenin saldırılarına karşısında ortak tutum sergilemesi işçi sınıfı ve emekçilere özgüven sağlayacaktır.

Belediye-İş ve Genel-İş arasındaki sendikal rekabetten büyük ölçüde yararlanan belediye patronları işçi sendikalarının tabanda yarattığı birlikten ciddi olarak rahatsız olmuşlardır. İstanbul Emek Platformu'ndan da sermaye rahatsızlık duyacaktır.

Yaşasın işçi sınıfının birliği ve mücadelesi!

**DEVRİMCİ DEMOKRATİK
SENDİKAL BİRLİK**

UMUT YAYINCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ
YÖNETİM YERİ: GUREBA HÜSEYİN AĞA MAH. HORHOR CAD. İMAM MURAT SOK. NO:23 AKSARAY FATİH/İSTANBUL. TEL: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
SAHİBİ VE YAZIŞLARI MÜDÜRÜ: ALİ KEMAL KAHRAMAN BASKI: SERLER MATBAASI GENEL DAĞITIM: YAY-SAT

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Özel Sayı 57

BÜROLAR

İ KARTAL: HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL, TELEFAKS: (0216) 306 16 02
İ ANKARA: NECATİBEY CAD. NO: 66/4 MALTEPE, TELEFAKS: (0312) 230 16 33
İ İZMİR: GAZİOSMANPAŞA BULVARI, KOÇAŞ İŞHANI NO: 87, DAİRE:318 KONAK, TELEFAKS: (0232) 441 93 09
İ MALATYA: NASUHI CAD., DERME İLKOKULU KARŞISI, DERYA APT., NO: 22/6 TELEFAKS: (0422) 325 78 13
İ BURSA: GÜMÜŞÇEKEN CAD. ERKMEK İŞHANI, NO:7/21, HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98
İ SAMSUN: KALE MAH. YUSUF KEFELİ İŞHANI, KAT:4/NO:1
İ AVRUPA MERKEZ BÜRO: HAGEDORN STR: 35, 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND TEL: 0049 203 40 30 79 FAKS: 0049 203 40 60 924

**GAZETENİ
OKU, OKUT!
ABONE OL,
ABONE BUL!**